

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

« Ἰησοῦς Χριστὸς ἐγενήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμὸς καὶ ἀπολύτρωσις» (Α' Κο 1,30)

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ὈΜΩΝΥΜΟΥ ὉΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Ε΄
ΕΤΟΣ ΟΗ΄
ΙΟΥΝ.-ΙΟΥΛ. 2023
Ἄρ. Φύλ. 929-30

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

Μηνιαίο Όργανο

Όμωνύμου Όρθοδόξου Αδελφότητας

ΚΩΔΙΚΟΣ: 2534

Τεύχ. 929-30, ΙΟΥΝ.-ΙΟΥΛ. 2023

Ίδιοκτησία - Έκδοση
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Πέλοπος 7, 546 33 Θεσ/νίκη
Τηλ. - fax: 2310 270630, 274518
www.apolytrosis.gr
e-mail: apolytrosis@otenet.gr

Δ/ντής Συντάξεως:
Γεώργιος Μυτιληναίος
Άλ. Συμεωνίδη 6, 54639 Θεσ/νίκη

Δημιουργικό, προεκτύπωση,
καλλιτεχνική επιμέλεια:

«Χριστιανική Έλπίς»

Όρθόδοξη Αδελφότητα,

Φίλυρο Θεσ/νίκης

Τηλ.: 2310 677136

Έκτύπωση - βιβλιοδεσία:

«ΜΑΥΡΟΓΕΝΗΣ ΑΕ»

Τηλ.: 2310 700770

Έτήσια συνδρομή:

Έσωτερικού: 12€

Έξωτερικού: 35€

Κύπρου: 25€ ΗΠΑ: 45\$

Καναδά: 50\$ Αύστραλίας: 55\$

Αρ. λογ. ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ:

6074010115324

Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»

Γιά τούς συνδρομητές
του έξωτερικού

IBAN: GR 94 0171 0740 0060

7401 0115 324

Περιεχόμενα

Ποῦ θά πᾶς διακοπές;.....	163
Ἡ θάλασσα	164
Γιά τό οὐράνιο κάλλος	166
Πύρινη βροχή.....	168
«Λάμπσον καί ἡμῖν...».....	169
Ὁ πυρφόρος Ἡλίας	170
Ἡ σύμβαση ἀνταλλαγῆς πληθυσμῶν 1923-2023	172
Ἄχ! Μικρασία (ποιήμα).....	175
Δευτέρα Παρουσία (Α΄ Θε 5,3).....	176
Αγνή Παπαποστόλου, μία ἐμπνευσμένη ἐκπαιδευτικός καί ἱεραπόστολος	178
Ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής καί ἡ ὀλότητα χώρου καί χρόνου (Δ΄)	180
Ἄ-λογη δημιουργία καί ἔλλογος ἄνθρωπος... ..	182
Ἀλώνισε ἡ ἀγάπη (διήγημα)	184
Ἐκδηλώσεις τῆς Αδελφότητας	186
«Περὶ παιδῶν» ἀνα(δια)τροφῆς	188
Συζητώντας τά γεγονότα... ..	190

Πού θά πᾶς διακοπές;

Τό καλοκαίρι εἶναι πλέον πραγματικότητα. Μιά πραγματικότητα πού καί μόνον ἢ προσδοκία της μᾶς ὄπλιζε ὅλη τή χρονιά μέ δύναμη καί ὑπομονή ν' ἀντέξουμε τά πολλά βάρη τοῦ χειμῶνα. Καί τό ἐρώτημα βέβαια πού τίθεται, σχεδόν αὐτονόητα, εἶναι «πού θά πᾶς διακοπές;».

Οἱ διακοπές, ἡ ὀλιγοήμερη ἔστω διαφυγή ἀπό τά βιοτικά ἄγχη, εἶναι ἀληθινή ἀνάγκη. Σήμερα μάλιστα πού οἱ ρυθμοί τῆς καθημερινότητας εἶναι ἐξωφρενικοί, αὐτή ἡ ἀνάπαυλα ἀνανεώνει τή ζωή μας -ποιός δέν τό νιώθει;

Ὅμως πού τελικά θά πᾶμε διακοπές; Τό σκεφτήκαμε; Κι ἂν ἡ ἀπάντηση στό ἐρώτημα αὐτό μοιάζει δεδομένη χρόνια τώρα -κάποιοι κατά προτίμηση γνωστός τουριστικός προορισμός-, μήπως φέτος ν' ἄλλαζαν κάπως τά σχέδιά μας; Τό ὅτι χαλαρώνουμε τό καλοκαίρι δέν σημαίνει πώς πρέπει νά κατεβάσουμε καί τούς διακόπτες τῆς ψυχῆς μας. Ἀντίθετα, τώρα πλέον ἔχουμε τόν χρόνο ν' ἀξιοποιήσουμε καλύτερα ὅ,τι πλουτίζει τόν ἔσω ἄνθρωπο. Ἐχουμε φέρ' εἰπεῖν προγραμματίσει γιά τά παιδιά μας τή συμμετοχή τους σέ κάποια χριστιανική κατασκήνωση ἀπό τίς πολλές πού λειτουργοῦν στήν πατρίδα μας; Στίς κατασκηνώσεις αὐτές γίνεται σπουδαῖο ἔργο καταρτισμοῦ πάνω στήν ὀρθόδοξη πίστη, προσφέρεται ἀληθινή ψυχαγωγία καί καλλιεργεῖται ἡ ἄσκηση, ὥστε τό παιδί νά δυναμώσει τά ὑγιή στοιχεία τοῦ χαρακτήρα του πού τοῦ χάρισε ὁ Θεός. Πόσο μεγάλη εἶναι ἡ προσφορά αὐτῆς τῆς εὐλογίας, τό ὁμολογεῖ ἕνα πλήθος ἀνθρώπων πού κυριολεκτικά ἀναγεννήθηκαν πνευματικά στό περιβάλλον χριστιανικῶν κατασκηνώσεων.

Ὅμως καί οἱ μεγάλοι, καί σάν οἰκογένεια, ἔχουμε σκεφτεῖ νά ἐπισκεφτοῦμε φέτος, πέρα ἀπό τά ὄμορφα ἀκρογιάλια τῆς Ἑλλάδας μας, κάποιο ἱστορικό μέρος ἀπό τά πάμπολλα αὐτοῦ τοῦ τόπου, ὥστε νά γνωρίσουμε καλύτερα καί νά διδαχθοῦμε ἀπό τό ἀγωνιστικό παρελθόν μας; Ἐχουμε σκεφτεῖ νά ἐπισκεφτοῦμε ξεχασμένα χωριά τῆς ὑπαίθρου, ὄχι μόνο γιά τουριστικούς λόγους ἀλλά καί γιά νά χαρίσουμε χαμόγελα καί νότες χαρᾶς στούς λιγιστούς ἥρωες ξωμάχους πού ἔχουν ἀπομείνει; Ἀναλογιστήκαμε ποτέ ὅτι τά χιλιάδες ξωκκλήσια, πού μένουν ὅλη τή χρονιά βουβά καί σκοτεινά, περιμένουν ἐμᾶς ν' ἀνάψουμε τά καντήλια τους, νά εὐωδιάσουν θυμίαμα καί ν' ἀντηχήσουν ἀπό τούς ὕμνους μας στόν ἅγιο Κύριο;

Πόσα καί πόσα σπουδαῖα μπορούμε νά κάνουμε πού θά δώσουν ἄλλο νόημα σ' αὐτή τήν περίοδο! Μέ ὄρεξη, ἀπόφαση καί κατάλληλο σχεδιασμό μπορεί τό φετινό καλοκαίρι -καί κάθε καλοκαίρι στό ἐξῆς- νά γίνει ἐφαλτήριο ἀνάτασης, πού θά μᾶς χαρίσει ἄπειρη ἱκανοποίηση καί ἐσωτερική πληρότητα. Στό χέρι μας εἶναι.

Ἡ θάλασσα

Καλοκαίρι πιά καί ἡ θάλασσα, ἡ καταγάλανη θάλασσα τῆς πατρίδας μας, μᾶς προσκαλεῖ σαγηνευτικά. Δέν εἶναι μόνο πού μᾶς ἐλκύει μέ τή δροσιά της. Εἰδικά ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες, θρεμμένοι καί δοξασμένοι ἀπό τά νερά της, μέ ἑκατοντάδες χιλιόμετρα ἀκτῶν καί πάμπολλα νησιά νά στολίζουν τόν τόπο μας, τῆς ἔχουμε ξεχωριστή ἀγάπη.

Ὅμως ἡ θάλασσα δέν εἶναι μόνο μιά πηγή ἀγαθῶν ἢ ἓνα κομμάτι τῆς ἐλληνικῆς ταυτότητας. Εἶναι κι ἓνας δάσκαλος. Ἕνας δάσκαλος πού μᾶς διδάσκει μέ τόν πιό δυνατό ἐποπτικό τρόπο πόσο εὐμετάβλητη εἶναι αὐτή ἡ ζωή, πού ἐνώ εἶναι γαλήνια, αἴφνης φουρτουιάζει καί ἀπειλεῖ νά παρασύρει τό σκάφος μας στόν βυθό της. Μάλιστα ὁ ὕμνωδός τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀξιοποιώντας αὐτό τό σπουδαῖο μάθημα, ὑπενθυμίζει σ' ὅλους μας ὅτι δέν ὑπάρχει λιμάνι μόνο γιά τά πλεύμενα τοῦ γιαλοῦ, ἀλλά καί γιά τίς θύελλες τῶν βιοτικῶν θλίψεων: «Τοῦ βίου τήν θάλασσαν ὑψομένην καθορῶν τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ εὐδίῳ λιμένι σου προσδραμῶν βοῶ σοι Ἄνάγαγε ἐκ φθορᾶς τήν ζωήν μου, Πολυέλεε».* Δηλαδή: «Βλέποντας τή θάλασσα τοῦ βίου νά φουσκώνει ἀπό τήν τρικυμία τῶν δοκιμασιῶν, προστρέχω στό ἀπάνεμο λιμάνι σου καί σοῦ φωνάζω: Ἀνέλκυσε τή ζωή μου ἀπό τή φθορά, Πολυέλεε!». Ἄρα δέν πρέπει νά ἀπελπιζόμαστε. Δέν εἴμαστε μόνοι καί ἀβοήθητοι! Τό ἀσφαλέςτατο ἀπάγκειο στίς ποικίλες φουρτούνες τῆς ζωῆς εἶναι ὄχι ἄλλος, ἀλλά ὁ ἴδιος ὁ παντοδύναμος Κύριος, ἡ πατρική ἀγκαλιά του.

Γιά νά φτάσουμε ὅμως ἐν μέσῳ θύελλας ἀπό τ' ἀνοιχτά στό λιμάνι, ἀπαιτοῦνται ὅπωςδήποτε δυό προϋποθέσεις: Γερό σκαρί, ἀντοχῆς, καί ἄξιος καπετάνιος. Στή ζωή μου σκαρί, βάρκα, πλοῖο εἶναι ἀσφαλῶς ὁ ἑαυτός μου. Τόν ἔχω ἄραγε μαστορέψει ὅπως πρέπει; Θ' ἀντέξει στήν πίεση τοῦ νεροῦ καί τοῦ ἀνέμου; Ἡ θά διαλυθεῖ σέ μονόξυλα; Πόσο, σ' ἀλήθεια, ἐξοργιστικό εἶναι νά ναυαγεῖ ἓνα σκάφος, ἐπειδή οἱ κατασκευαστές του ἔδειξαν ἀμέλεια στό ἔργο τους! Καμιά δικαιολογία δέν χωράει. Ἄν λοιπόν μέσα στήν τρικυμία θέλω νά φτάσω σῶος στό λιμάνι τοῦ Χριστοῦ μας καί νά ἀσφαλιστῶ, πρέπει νά κατασκευάσω τό καράβι τοῦ ἑαυτοῦ μου σωστά, ὄχι ἀπρό-

σεκτα ή επιπόλαια.

Πώς θα γίνει αυτό; Τό πρώτο και αναγκαιότατο για τήν περίπτωση είναι ή σύνεση. «Μή υπερφρονεῖν παρ' ὃ δεῖ φρονεῖν, ἀλλά φρονεῖν εἰς τὸ σωφρονεῖν» (Ρω 12,3), τονίζει ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Σύνεση λοιπόν χρειάζεται, σωφροσύνη, τό μυαλό στή θέση του. Αὐτός πού «ὑπερφρονεῖ», πού ἔχει καί καλλιεργεῖ ὑπερφίαλες ιδέες καί μπαίνει στή θάλασσα μέ τή βάρκα του φτιαγμένη ἔτσι, προοιωνίζεται σίγουρος ναυγάς καί πολύ πιθανόν τροφή γιά τά ψάρια. Ἀντιθέτως ή σύνεση, αὐτή πού ὀδηγεῖ τόν ἄνθρωπο στό νά μήν ἐμπιστευεῖται τόν νοῦ του ἀλλά νά μαθητεῖ στόν λόγο καί στό παράδειγμα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, μάς διδάσκει ὅτι, ἀφοῦ Ἐκεῖνος δοκίμασε κάθε ἀνθρώπινο πόνο, τό ἴδιο θά συμβεῖ καί μέ μάς. Δέν εἴμαστε ἐμεῖς ἀνώτεροί του. Ἔτσι ὅταν κάποιο ὀρμητικό κύμα -ἀποτυχία ἢ ἀσθένεια ἢ θάνατος- χτυπήσει τό σκάφος τοῦ σώφρονα, συνετοῦ ἀνθρώπου, κι ἂν ἀκόμη τό ταλαιπωρήσει, δέν θά μπορέσει νά τό καταβυθίσει. Ὁ συνετός δέν ἀναρωτιέται σοκαρισμένος καί περιδεής: «Γιατί νά συμβεῖ σέ μένα;», ἀλλά πολύ ψύχραιμα καί νηφάλια: «Γιατί ὄχι σέ μένα;».

Ἔως πρός τόν ἄξιο καπετάνιο γιά τό σκάφος μας, αὐτός δέν μπορεῖ νά εἶναι ἄλλος ἀπό τόν ἴδιο τόν θεάνθρωπο Λυτρωτή. Διότι -χρειάζεται καί σκέψη;- ποιός ἄλλος μπορεῖ νά μάς ὀδηγήσει στό λιμάνι τοῦ Χριστοῦ ἐκτός ἀπό τόν ἴδιο τόν Χριστό; Ποιός ξέρει πώς νά φτάσουμε στόν ἅγιο Θεό, ἐκτός ἀπ' αὐτόν πού εἶναι «ἡ ὁδός» (Ἰω 14,6); Μέ τόν Χριστό στό τιμόνι τοῦ καραβιοῦ μας ὁ πλοῦς θά εἶναι ἀκριβέστατος καί πανασφαλής. Ἀκριβέστατος, διότι δέν θά ξεκλίνουμε ἀπ' τόν προορισμό μας οὔτε μοίρα, καί πανασφαλής, διότι τί θά σταθεῖ ἐμπόδιο σ' αὐτόν πού συνέχει στήν παλάμη του τό σύμπαν; Τότε; Τότε αὐτό πού μόνο χρειάζεται ἐκ μέρους μας εἶναι νά τοῦ ἐμπιστευτοῦμε τό σκαρί μας, τόν ἑαυτό μας, ὀλόκαρδα· χωρίς ἐρωτηματικά, «μήπως» καί παλινδρομήσεις. Ἄν ὄντως τό κάνεις αὐτό, τότε ἀκόμη κι ἂν ὁ Καπετάνιος γείρει καί κοιμηθεῖ κουρασμένος καί τύχει νά σπάσουν πάνω σου οἱ οὐρανοί κι ὀρμήσουν νά σέ βυθίσουν βουνά τά κύματα, μή νοιάζεσαι! Τήν πιό κρίσιμη στιγμή -τό συνηθίζει αὐτό- θά σηκωθεῖ ἐπάνω κυρίαρχος καί θά διατάξει τή θάλασσα καί τόν ἀέρα νά σιωπήσουν. Καί θά γίνει γαλήνη μεγάλη (βλ. Μρ 4,35-41)...

Αὐτά δέν εἶναι λόγια καί ρομαντισμοί. Εἶναι ή καθαρή ἀλήθεια. Εἶναι ή ἐμπειρία χιλιάδων, ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων πού μέ τήν καθοδήγηση καί τήν εὐλογία Του τά κατάφεραν. Τό καίριο ἐρώτημα πού πρέπει νά σέ/μέ προβληματίζει εἶναι ἄλλο: Ξέρουμε πού θέλουμε νά πάμε; Ἔχουμε ξεκαθαρίσει μέσα μας ὅτι προορισμός τῶν Χριστιανῶν δέν εἶναι νά κερδίσουν τόν κόσμο αὐτόν, τόν χωμάτινο καί πρόσκαιρο, ἀλλά τή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ; Ἄν δέν κάναμε αὐτή τήν κουβέντα μέ τόν ἑαυτό μας ἢ τήν κάναμε ἐλλιπῶς καί τρεφόμεστε μέ αὐταπάτες, πρέπει νά τήν κάνουμε σωστά καί τό συντομότερο. Ἀλλιῶς, τό λιγότερο, θά πλέουμε ὅλο σέ μία γούρνα καί θά νομίζουμε ὅτι ἀνοιχτήκαμε στόν ὠκεανό!...

Εὐλογημένο καί χαρούμενο καλοκαίρι!

Εὐ. Ἀλ. Δάκας

** Εἰρμός Στ' ὥδης ἀναστ. Κανόνος, ἤχου πλ. Β'.*

Ἡ ἀπ' α

ΚΑΛΛΙΟ ΠΗ

Ἀγιογραφίεο «Χρ. Ἐλίτις»

Οἱ ἅγιοι στή ζωή μας

Γιά τό οὐράνιο κάλλος

Τό πρόσωπό της ἀκτινοβολοῦσε μία ἐξαιρετική ὁμορφιά ἀπό τή στιγμή πού εἶδε γιά πρώτη φορά τό φῶς τοῦ ἡλίου, γι' αὐτό καί τῆς δόθηκε τό ὄνομα Καλλιόπη. Ὁψη ὁμορφη, πρόσωπο προικισμένο μέ κάλλος ιδιαίτερο καί ἐντυπωσιακό. Ὅσο καί ἂν τό ὄνομά της τόνιζε τήν ὁμορφιά τοῦ σώματος, ἡ νεαρή Καλλιόπη πίστευε σ' Αὐτόν πού εἶναι ὁ «ῥαίος κάλλει παρά τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων» (Ψα 44,3) καί ἐπιθυμοῦσε νά καλλύνει τήν ψυχή της μέ τὰ ἄφθαρτα κάλλη. Ἀναθρεμμένη ἀπό μικρή μέσα στήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, βίωνε τήν ἀγάπη καί τήν ἀλήθεια τῆς πίστεως καί ἀπλό-

χερα τίς σκορποῦσε γύρω της. Ἐνταγμένη στίς ὁμάδες διακονίας, σεμνή καί ταπεινή ἔσπευδε σέ κάθε ἀνάγκη. Κι ἦταν ἡ θυσία πού ὁμόρφαινε κι ἄλλο τό πρόσωπό της καί ἡ ἐκούσια ἄσκησή της αὐξάνε τὰ πνευματικά της χαρίσματα.

Βρισκόμαστε στά μέσα τοῦ 3ου μ.Χ. αἰώνα καί ἡ πάνοπλη, κραταία Ρωμαϊκή Αὐτοκρατορία, ἔχοντας κυβερνήτη της τόν Δέκιο (249-251 μ.Χ.), πολεμᾷ ἀδυσώπητα τοὺς ἄοπλους πιστοὺς τοῦ Ναζωραίου. Ποταμοὶ μαρτυρικοῦ αἵματος ντύνουν μέ πορφύρα καί βύσσο τήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ Καλλιόπη τό γνωρίζει καλά πῶς ἡ πίστη στόν Ἰησοῦ εἶναι ἐπικίνδυνη, ἡ ἀγάπη σ' αὐτόν στοιχίζει. Ἡ ἀπόφασή της θεμελιώνεται στέρεα σέ ἐπιλογή ἐλεύθερη καί ἐκούσια. Ἡ καρδιά καί τό σῶμα της εἶναι δοσμένα στόν Νυμφίο Χριστό. «Τοῦ Σωτήρος τὸ κάλλος ἐκ ψυχῆς ἀγαπήσασα, καλλιπάρθενε κόρη, Καλλιόπη πανεύφημε, ἡγώνισαι στερρῶς ὑπὲρ αὐτοῦ». Στό δικό Του ὄνομα ἀφιερώνει τοὺς ἀγῶνες τῆς νιότης της, οἱ ἡμέρες καί οἱ νύχτες τῆς ζωῆς της ἀνήκουν σ' Αὐτόν.

Ἡ χριστιανή κόρη ἀπορρίπτει τίς πιέσεις πλήθος νέων πού ζητοῦν νά τήν κάνουν γυναίκα τους. Κλείνει τὰ αὐτιά της σέ ὅσους προσπαθοῦν νά τήν ἐλκύσουν στή ζωὴ τῆς κοσμικότητας καί τῆς ἡδονῆς.

Ἀγάπησε τόν λόγο τοῦ Θεοῦ βαθιά ἡ Καλλιόπη καί τόν ἔσπερνε στίς ψυχές πού διψοῦσαν γιά τήν ἀλήθεια. Μαζί μέ τήν ἱεραποστολική της καρποφορία, θαυμαστή ἦταν καί ἡ ἀφειδώλυτη προσφορά τῆς ἀγάπης της στοὺς ἀσθενεῖς καί πάσχοντες πιστοὺς, καθώς καί ἡ ἐνίσχυση τῶν ὑποψήφιων μαρτύρων.

Γιά τό ἔργο καί τή δράση της τήν πολυποίκιλη ἢ Καλλιόπη συλλαμβάνεται. Μπροστά στόν τοπικό ἄρχοντα στάθηκε ἡ ἀγνή κόρη μέ τή χάρη τῆς παρθενίας καί μέ τήν παρρησία τῆς πίστεως. Ὁ ἄρχοντας θαύμασε αὐτά πού μέ τή φυσική του ὄραση μποροῦσε νά δεῖ. Τά μάτια τῆς ψυχῆς του ὅμως ἦταν κλειστά, γι' αὐτό καί δέν μπόρεσε νά διακρίνει τήν ἐσωτερική ὁμορφιά, δέν στάθηκε ἰκανός νά θαυμάσει τή δύναμη τῆς ἡρωικῆς σταθερότητας. Μοχθεῖ ὁ σκληρός εἰδωλολάτρης μέ φθηνά δελεάσματα νά μεταπίσει τή γενναία χριστιανή. Ἀκλόνητη ἢ Καλλιόπη ὁμολογεῖ μέ ἀνδρεία τήν πίστη. Εἶναι ὁμορφη ἢ ζωῆ μαζί μέ τόν Χριστό, ἀλλά πióτερο ὠραία εἶναι ἡ θυσία γιά τή δική Του ἀγάπη. Αὐτή εἶναι ἡ ἱερή ἀλήθεια πού ζοῦν καί ὑπηρετοῦν οἱ ὁμορφες ψυχές μέσα στό διάβα τῶν αἰώνων.

Ἀνελέητα τά μαστίγια τραυματίζουν τό νεανικό της σῶμα, ἀλλά κάνουν περισσότερο ἀκμαῖο τό φρόνημά της. Οἱ φωτιές κατακαίουν τίς σάρκες της, μά πυρπολοῦν περισσότερο τήν ψυχὴ της μέ τόν θεῖο ἔρωτα.

Καί ὅταν μέ τήν τελική διαταγή τοῦ ἐπάρχου ἢ νεαρῆ κόρη ὀδηγεῖται στόν ἀποκεφαλισμό, προσφέρει μέ ἰλαρότητα θυσία ζωντανή τά νιάτα της γιά τόν αἰώνιο Νυμφίο. Στά εἴκοσί της χρόνια σβήνουν μπροστά της οἱ ὁμορφιές τῆς γῆς, γιά νά ἀπολαμβάνει αἰώνια τήν ὠραιότητα τοῦ Παραδείσου. «Κάλλη παραβλέπουσα τῶν ποιημάτων, Κτίστου τὰ κάλλη ὀπτάνη, Καλλιόπη». Ἕνα ὠραιότατο μοσχομύριστο λουλούδι τῆς παρθενίας μεταφυτεύεται στόν κῆπο τοῦ οὐρανοῦ.

«Λαμπρά σου ἡ παρρησία Ἁγία καί ἀνδρεῖον τὸ παράστημα Μάρτυς» ἀναφωνοῦμε μαζί μέ τόν ὑμνογράφο στίς 8 Ἰουνίου πού τιμοῦμε τή μνήμη της. Στήν ἐποχή μας, πού προβάλλει προκλητικά τή φανταχτερή, ἀπατηλή ὁμορφιά, ἢ μαρτυρική βιοτὴ τῆς ἁγίας Καλλιόπης, τῆς νεαρῆς παρθενομάρτυρος, κηρύττει ἀσίγαστα τό μεγαλεῖο τῆς ἀφθαρτῆς ὠραιότητας τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Ἰχνηλάτης

Δωρεές

Γιά τήν Ἀδελφότητα:

Ἱερομόναχος Σισώης 300€ * Μηνασίδου Ἴβνα, εἰς μνήμην Δημητρίου, 40€ * Σιμελίδης Δημήτριος, εἰς μνήμην συζύγου Νίκης, 50€ * Ἀνώνυμος 300€.

Γιά τό Περιοδικό:

Βέργου Βικτωρία 25€ * Ζαβρακίδου Μαργαρίτα 10€.

Γιά τήν Κατασκήνωση:

Α.Κ. 1.000 € * Γ.Π. 50€ * Δ.Π. 500€ * Ζ.Λ. 500€ * Ζ.Ψ.Π. 5.000€ * Θ.Κ., εἰς μνήμην Παναγιώτη Τσιανάκα, 100€ * Ι.Α. 700€ * Κ.Θ., εἰς μνήμην Συμεῶν Ἀθανασίου, 100€ * Κ.Ν., εἰς μνήμην Ἡλίας Νικολαΐδη, 100€ * Κ.Π. 1.000€ * Κ.Π. 250€ * Ν.Η. 300€ * Ν.Κ. 500€ * Ν.Κ., εἰς μνήμην Θεοδώρου Χουρπουλιάδη, 100€ * Π.Γ. 20€ * Σ.Α. 50€ * Σ.Ι. 100€ * Σ.Μ. 100€ * Τ.Γ. 200€ * Τ.Χ. 40€ * Χ.Α. 100€ * Χ.Α. 250€ * Χ.Α. 350€ * Κύκλος μελέτης ἁγίας Γραφῆς, εἰς μνήμην Στεργίου Σάκκου, 340€.

Γιά τή Φιλανθρωπία:

Κουβὰ Εὐθυμία, εἰς μνήμην συζύγου Ἰωάννου, 50€ * Μ.Ν. 50€ * Λάτση Πηνελόπη 100€ * Μιχαηλίδου Σταυρούλα 50€ * Χριστοδουλοπούλου Μαρία, εἰς μνήμην συζύγου Βασιλείου, 100€.

Γιά τίς Φυλακές:

Κυριαζοπούλου Σταματία, 20€ * Χ.Ε. 150€ * Ἀνώνυμος 20€.

Ἐπειδή εἶναι ἀκόμη ἀδύνατη ἡ επίσκεψη στίς ἀγροτικές φυλακές Κασσάνδρας, σέ συνεννόηση μέ τόν Διευθυντὴ τοῦ καταστήματος, στείλαμε εἶδη διατροφῆς πού χρειάζονταν. Εὐχαριστοῦμε ὅλους τοὺς δωρητές.

ΠΥΡΙΝΗ ΒΡΟΧΗ

*«Ἡ τοῦ Πνεύματος πηγὴ, ἐπιδημοῦσα τοῖς ἐν γῆ,
εἰς πυρφόρους ποταμούς, μεριζομένη νοητῶς,
τοὺς Ἀποστόλους ἐδρόσιζε φωταγωγοῦσα, καὶ γέγονεν αὐτοῖς,
νέφος δροσῶδες τὸ πῦρ, φωτίζουσα αὐτούς,
καὶ ὑετίζουσα φλόξ, δι' ὧν ἡμεῖς ἐλάβομεν τὴν χάριν, διὰ πυρός τε καὶ ὕδατος.
Τὸ φῶς ἐπέστη, τοῦ Παρακλήτου, καὶ τὸν κόσμον ἐφώτισε».*

Ἡ ψυχὴ μου, ξερὴ καὶ διψασμένη, ζητᾷ μία στάλα δροσιάς. Νά δροσίσει τὴν κάψα τῆς ἀμαρτίας, νά διώξει μακριὰ τὸν λίβα τῶν παθῶν μου... Διψᾷ γιὰ μιὰ φωτιά, γιὰ νά κάψει τὴ βρομιὰ πού κουβαλῶ, νά φωτίσει τὸ μέσα μου, νά θερμάνει τὴν ὕπαρξή μου. Μιὰ βροχὴ ἀπὸ φλόγες ζητῶ, μιὰ πυρκαγιὰ, ὅπως τότε, στό ὑπερώο. Ἀναμένω μαζί μέ τοὺς δώδεκα... Ἀναμένω μέ γλυκιά προσμονή τὴ δική Σου παρουσία, Παράκλητε. Νά ῥθεις Σύ, σάν ποτάμι καὶ σάν πυρκαγιὰ, σάν ἄνεμος, σάν «νέφος δροσῶδες, ὑετίζουσα φλόξ». Σταγόνες φωτός καὶ γλῶσσες φωτιάς πάνω στους μαθητές καὶ στή δική μου καρδιά νά σταλάξεις.

Κι ἔγινε τότε νέφος τὸ πῦρ, νέφος πού δρόσισε τίς ψυχές τους καὶ φωτιά πού φώτισε τὰ σκοτάδια τους. Τούς ἔκανε κι ἐκείνους πυρφόρα ποτάμια, φλόγες δροσιάς. Καὶ ξεχύθηκαν μέ τὴ δική Σου χάρη σέ ὅλη τὴν οἰκουμένη. Ἔτρεξαν νά δώσουν στὸν κόσμο τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν. Μέ τὴ δική Σου φωνή, φωνή «ὡς ὕδατων πολλῶν», ἀνάψαν πυρκαγιές, ἀρδεύσαν ψυχές. «Δι' ὧν ἡμεῖς ἐλάβο-

μεν τὴν χάριν διὰ πυρός τε καὶ ὕδατος». Διψῶ, ζητιανεύω κι ἐγώ γιὰ λίγες στάλες χάριτος. Βροχὴ φωτιάς καὶ πλημμύρα φλόγας παρακλήσεως περιμένω. Σάν ἄλλοτε οἱ Τρεῖς Παῖδες ἐπιθυμῶ σέ δροσερό καμίνι Πνεύματος ἀγίου νά βαπτιστῶ, νά ξεπλυθῶ, νά φωτιστῶ...

Γιὰ νά σκηνώσει ἐντός μου ὁ Παράκλητος, νά ἀνάψει ἡ φτωχὴ τῆς πίστεως μου θρυαλλίδα, νά πλημμυρίσει ἡ καρδιά ἀπὸ θεῖα βιώματα, νά κινηθεῖ πρὸς τὸν Παράκλητο, γιὰ νά τρέξει ὁ Παράκλητος σιμὰ τῆς, γιὰ νά νοτίσει τῆς ψυχῆς τὰ ξερά χῶματα καὶ νά ἀρδεύσει τοῦ νοῦ μου τὰ σκληρὰ ἀνάχῶματα...

Φωτιά καὶ ὕδωρ ζητῶ τούτη τὴ μέρα, τὸν ἴδιο τὸν Παράκλητο. Φωτιά καὶ ὕδωρ, «ὑετίζουσα φλόξ, νέφος δροσῶδες». Ἐλθέ, Παράκλητε ἀγαθέ..., «ἐλθέ καὶ σκήνωσον ἐν ἡμῖν». Ἀμήν.

Μ. Δανιήλ

«Λάμψον καὶ ἡμῖν...»

Σπουδὴ στὴ μεταμόρφωση τοῦ Κυρίου

Τό βιβλίό αυτό είναι μία σπουδὴ στὴ μεταμόρφωση τοῦ Κυρίου μας, πού ζητᾶ νά μεταγγίσει σέ μᾶς κάτι ἀπ' τὴ δροσιά τοῦ οὐρανοῦ.

ΠΑίρνοντας τό «Λάμψον καὶ ἡμῖν...» στά χέρια μου καὶ ἔχοντας διαβάσει προηγούμενες ἐκδόσεις τῆς «Χριστιανικῆς Ἑλπίδος», δέν περίμενα κάτι λιγότερο. Αυτό ἄλλωστε ἐπιχειροῦσε ὁ μακαριστός διδάσκαλός μας Στέργιος Σάκκος μέ τὰ ἄρθρα καὶ τίς ὁμιλίες του πού περιλαμβάνονται στὴν ἔκδοση αὐτή: νά μᾶς θυμίσει ὅτι ὁ Κύριος μεταμορφώθηκε, γιὰ νά προσφέρει σέ μᾶς τὴ μεταμόρφωση.

Θά ἔλεγα πῶς τό «Λάμψον καὶ ἡμῖν...» γίνεται ἕνας μαγνήτης, πού στόχο ἔχει νά ἐξουδετερώσει τὴν ἰσχυρὴ ἔλξη τῆς ἐνδογῆινης μεταμόρφωσης, πού μᾶς παρουσιάζει σέ μία ζωὴ εὐκόλη κι εὐδαιμονιστική, ἀλλὰ προσωρινή καὶ μάταια. Ζητᾶ νά στρέψει τὴν ἐπιθυμία μας πρὸς τὰ ἄνω, στὴ συνάντηση τοῦ ἀνθρώπου μέ τὴ θεϊκὴ δόξα, ὥστε «ἀπὸ χοϊκός καὶ ψυχικός νά γίνει πνευματικός καὶ θεοτικός».

Μᾶς προσφέρει τὴν ἐλπίδα ὅτι σ' αὐτὴ «τὴν ἐμπειρία τοῦ ἀκτίστου φωτός πού βίωσαν οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι στό Θαβῶρ, ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς καὶ πλῆθος Ἁγίων» μπορεῖ -τηρουμένων τῶν ἀναλογιών- νά ἀποκτήσει πρόσβαση ὁ καθένας μας!

Ταυτόχρονα δέν παραλείπει νά θυμίσει τό χρέος

«τῶν μεταμορφωμένων ἀνθρώπων. Νά γίνουν φωταγωγοὶ ἀπ' ὅπου θά περνοῦν οἱ ἀκτίνες τοῦ Πνεύματος καὶ θ' ἀγγίζουν τόν κόσμο».

Μέσα ἀπὸ τίς σελίδες του σέ συνεπαίρνει ἡ λαχτάρα νά ἀπλώσεις τὰ χέρια σου καὶ νά κλείσεις στὴ χούφτα σου λίγο ἀπ' αὐτό τό φῶς «τῆς ἄπειρης καὶ ἀσύλληπτης θεϊκῆς παρουσίας», τό φῶς τῆς Μεταμόρφωσης, πού ἐπαγγέλλεται τό ἐξαποστειλᾶριο τῆς ἐορτῆς. Νιώθεις νά μεταφέρεις στό Θαβῶρ κι ἐκεῖ μοιράζεσαι τὴ λαχτάρα τῶν μαθητῶν, θέλεις νά μείνεις ἐκεῖ!

Τό «Λάμψον καὶ ἡμῖν...» εἶναι ἕνα δῶρο τῆς «Χριστιανικῆς Ἑλπίδος» στὸν σύγχρονο, μπερδεμένο καὶ καταπονημένο ἀπὸ «σειρήνες» ἄνθρωπο. Ἕνα βιβλίό πού ἀθόρυβα, σάν αὔρα λεπτῆ, σέ γεμίζει φῶς!

*Σταματία
Καραγεωργίου-Πάπισσα,
συγγραφέας*

Τοιχογραφία ἱ. Ν. Νεομαρτύρων, Πτολεμαῖδα

Ἀπό τόν κόσμο τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης

Ὁ πυρφόρος Ἡλίας

Τόν θάνατο τοῦ βασιλιᾶ Σολομώντα στό ἀρχαῖο βασίλειο τοῦ Ἰσραήλ στά τέλη τοῦ 10^{ου} αἰ. π.Χ. ἀκολούθησαν πέτρινα χρόνια διχασμοῦ καί ἀποστασίας. Τό βασίλειο διαιρέθηκε σέ βόρειο καί νότιο. Πρωτεύουσα στόν βορρά ἀνακηρύχθηκε ἡ Σαμάρεια, κτίσθηκε νέος ναός γιά νά ἀντικαταστήσει τόν Ναό τῆς Ἱερουσαλήμ καί οἱ βασιλεῖς τοῦ βορείου βασιλείου, μέ πρῶτο τόν Ἱεροβοάμ Α', συμμάχησαν μέ γειτονικούς εἰδωλολάτρεις βασιλεῖς προκειμένου νά ἰσχυροποιήσουν τή θέση τους. Ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς πολιτικῆς ἦταν ἡ ἀπομάκρυνση τοῦ λαοῦ ἀπό τή λατρεία τοῦ Γιαχβέ καί ἡ στροφή του στή λατρεία τῶν εἰδώλων. Ἡ κατάσταση ἐξέφυγε ἀπό κάθε ἔλεγχο, ὅταν τό 875 π.Χ. ἀνέβηκε στόν θρόνο γιά εἴκοσι χρόνια ὁ βασιλιάς Ἀχαάβ, ὁ ὁποῖος νυμφεύτηκε τήν πριγκίπισσα τῆς Τύρου Ἰεζάβελ ἀπό τήν εἰδωλολατρική Φοινίκη καί ἐπέβαλε τή λατρεία τοῦ Βάαλ καί τῆς Ἀστάρτης σέ ὅλο τό βασίλειο. Χτίστηκαν βωμοί, δημιουργήθηκαν χῶροι λατρείας, ὀρίστηκε ἱερατεῖο, ὀργανώθηκαν ἐορτές, ἐνώ συγχρόνως μέ ἐξαιρετικό ζήλο τό βασιλικό ζεῦγος προσπάθησε νά ἐξαφανίσει ὅτι-

δήποτε εἶχε σχέση μέ τόν Θεό τοῦ Ἰσραήλ, τόν Γιαχβέ. Ὁ λαός στό σύνολό του ἀκολούθησε τό θέλημα τῶν βασιλέων του, ἀφοῦ συγχρόνως γλυκάθηκε ἀπό τούς ἄρτους, τά θεάματα καί τίς ἡδονές πού τοῦ πρόσφεραν οἱ εἰδωλολατρικές τελετές, καθώς καί ἡ βασιλική εὐνοια γιά τή συμμετοχή του σέ ὅλα αὐτά.

Μοναδική ἀντίσταση σ' αὐτό τό τεράστιο ρεῦμα κατάλυσης τῆς πίστεως καί τῆς ζωῆς τοῦ ἀγαπημένου λαοῦ τοῦ Θεοῦ ὑπῆρξε ὁ Ἡλίας, πού καταγόταν ἀπό τή Θέσβη τῆς Γαλαάδ, μιά πόλη στήν περιοχή τῆς φυλῆς Γάδ, στά βορειοανατολικά τοῦ Ἰορδάνη. Ὁ Θεός τόν ἐξόπλισε μέ ζήλο καί δύναμη πίστεως ἀνάλογη πρός τή δύναμη τῆς ἀποστασίας, ὥστε νά μπορέσει νά ἐκτελέσει μία ἀποστολή: νά συγκρατήσῃ τόν λαό ἀπό τήν ὀλοκληρωτική διάβρωσή του μέ τήν εἰδωλολατρεία. Τό κήρυγμά του γιά ἐπιστροφή στή λατρεία τοῦ Γιαχβέ ἦταν σκληρό καί ἀσυμβίβαστο. Ἡ παρρησία του ἀπέναντι στόν λαό καί στή βασιλική αὐλή ἀνυποχώρητη. Ἡ ἀντοχή του στίς διώξεις καί στούς κατατρεγμούς ἀνεξάντλητη, τό φρόνημά του ἀτρόμητο ἀκόμη καί στήν εὐθεία

σύγκρουσή του με τούς ιερείς του Βάαλ. Ἡ μαρτυρία του πρὸς ὅλο τὸν λαὸ ἐντυπωσιακὴ, συνοδεύτηκε μὲ ὑπερφυσικά σημεῖα τῆς θεϊκῆς παρουσίας φθάνοντας μέχρι τῆ νεκρανάσταση, ἐνῶ στὸ τέλος ἐπισφραγίσθηκε μὲ τὴν ἄρπαγή του ἀπευθείας στὸν οὐρανὸ χωρὶς νὰ δεῖ θάνατο. Τὸ πυρφόρο ἄρμα πού τὸν μετέφερε ἔδωσε συμβολικὰ ὁρατὴ ἔκφραση στὸν χαρακτήρα ὀλόκληρης τῆς θεωλλώδους ζωῆς καὶ δράσης του στὴν ἱστορία τοῦ Ἰσραήλ.

Ὅπως ὅμως συνέβη μὲ ὅλες τὶς ἰδιαιτέρες καὶ ξεχωριστὲς προφητικὲς προσωπικότητες τοῦ ἀρχαίου Ἰσραήλ, ἡ θεία φλόγα, πού κατεύθυνε τὶς σκέψεις, τὰ λόγια καὶ τὰ ἔργα τους, δὲν ἐξάλειψε διὰ μιᾶς τὶς προσωπικὲς τους ἀνθρώπινες ιδιότητες, δυνάμεις καὶ ἀδυναμίες. Χρειαζόταν κάποτε ἡ παιδαγωγικὴ ἐπέμβαση τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ σμιλέψει τὴν τραχύτητα τοῦ χαρακτήρα τους. Ἡ περίπτωση τοῦ Ἡλίου ἔχει νὰ μᾶς παρουσιάσει δύο πολὺ χαρακτηριστικὰ διδακτικὰ παραδείγματα.

Μέσα στὴν ἡσυχία πού τοῦ ἐξασφάλιζε ἡ ἀπομόνωσή του στίς ἀγαπημένες του σπηλιές τοῦ Χωρήβ, ἐκεῖ ὅπου ἀσφαλιζόταν ἀπὸ τοὺς διώκτες του καὶ ἐπικοινωνοῦσε προσωπικὰ μὲ τὸν Κύριό του, ὁ Ἡλίας τοῦ ἐξέφρασε πολλὰς φορές τὸν πόνο του γιὰ τὴ γενικευμένη ἀποστασία τοῦ λαοῦ καὶ τὸ παράπονό του ὅτι ἀπέμεινε «μόνος μονώτατος» νὰ πιστεύει στὸν Γιαχβέ. Κι ἀκόμη, παρασυρμένος ἀπὸ τὴν ὀρμὴ τῆς ἀδιάκοπης σύγκρουσής του μὲ τοὺς εἰδωλολάτρεις, ζήτησε ἓνα σημάδι τῆς ἀκαταμάχητης δυνάμεις τοῦ Κυρίου του, γιὰ νὰ ἀναθαρρήσει καὶ νὰ ἐπιστρέψει δυνατότερος στὸν ἀγῶνα. Καὶ στὰ δύο ὅμως ὁ Θεὸς τοῦ ἀπάντησε μὲ τρόπο διαφορετικὸ ἀπὸ ἐκεῖνον πού περίμενε, δίνοντάς του μαθήματα ζωῆς ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ ὄχι ἀπὸ τὴ γῆ.

Στὸ παράπονό του, τοῦ ἀποκάλυψε ὅτι δὲν ἦταν μόνος του. Ὑπῆρχαν ἄλλες ἑπτὰ χιλιάδες Ἰσραηλίτες, οἱ ὅποιοι δὲν εἶχαν ὑποκύψει στὴ λατρεία τοῦ Βάαλ. Προφανῶς ὁ Ἡλίας δὲν τοὺς γνώριζε· τοὺς γνώριζε ὅμως ὁ Κύριος! Ἐκεῖνος μόνος σὲ κάθε τόπο καὶ σὲ κάθε ἐποχὴ ἔχει τοὺς τρόπους του νὰ φροντίζει μυστικὰ καὶ νὰ στηρίζει τοὺς καλοπροαίρετους, ὥστε νὰ παραμένουν πιστοὶ σ' Αὐτόν. Ἔμαθε ἔτσι ὁ προφήτης ὅτι ἡ ὑπερσπιση τῆς λατρείας τοῦ Γιαχβέ δὲν ἦταν δικό του ἀποκλειστικὸ ἔργο, οὔτε ἡ σταθερότητα τῶν Ἰσραηλιτῶν στὴν πίστη καὶ στὴ λατρεία τῶν πατέρων τους ἐξαρτιόταν μόνον ἀπὸ τὴ δική του δράση.

Στὸ αἶτημά του, ὁ Κύριος τοῦ ἀποκάλυψε ὅτι ἡ δυνάμεις του δὲν βρισκόταν στὸν δυνατό ἄνεμο πού γκρέμιζε βουνὰ καὶ τσάκιζε βράχους, οὔτε στὸν σεισμὸ τῆς γῆς, οὔτε στὴν καταστροφικὴ φωτιά, ἀλλὰ στὸ ἀπαλὸ ἀεράκι πού τρυφερὰ χαϊδεύει καὶ δροσιζει τὸ πρόσωπο. Πρόκειται γιὰ τὴ «λεπτὴ αὔρα», τὴ «δρόσο τοῦ πνεύματος», πού ἀνακαινίζει «τὸ πρόσωπον τῆς γῆς» (Ψα 103,30) καὶ μεταμορφώνει τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὰ βάρη τῆς ὑπαρξῆς του (βλ. Ἰω 3,8) σταδιακὰ καὶ διακριτικὰ, χωρὶς πολλὰς φορές ὁ ἴδιος νὰ τὸ συνειδητοποιεῖ.

Ἔτσι ὁ Κύριος δίδαξε τὸν προφήτη του, καὶ μαζί μὲ ἐκεῖνον καὶ ὅλους ἐμᾶς, ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Κύριος εἶναι ἐκεῖνος πού ἐργάζεται τὸ ἔργο τῆς σωτηρίας μας καὶ παράγει τὰ ἐπιθυμητὰ ἀποτελέσματα. Ἔργο τοῦ προφήτη καὶ δικό μας ἔργο εἶναι μόνος νὰ ἐκτελοῦμε μὲ προθυμία καὶ ἐπιμέλεια τὴν ἀποστολή μας. Ἡ, ὅπως ἔλεγε ὁ μακαριστὸς γέρων ἐπίσκοπος Φλωρίνης Αὐγουστίνος, «Ὁ ἀγῶνας εἶναι δικός μας· τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι τοῦ Θεοῦ!».

Ἀθανάσιος Γ. Παπαρνάκης

Ίστορικές μνήμες

Ἡ σύμβαση ἀνταλλαγῆς πληθυσμῶν 1923-2023

*«Πάνε κι ἔρχονται καράβια
φορτωμένα προσφυγιά.
Βάσαν τὰ πανιά τους μαύρα,
τὰ κατάρτια τους μαβιά.*

*Σέ ποιά πέτρα, σέ ποιοῦ χῶμα
νά ριζώσεις τώρα πιά;
Κι ἀπ' τό θάνατο ἀκόμα
πιό πικρή 'σαι προσφυγιά...».*

Μέ τήν κατάρρευση τοῦ Μικρασιατικοῦ Μετώπου καί τήν πυρπόληση τῆς Σμύρνης σημειώνεται τό πρῶτο κύμα ἐλλήνων προσφύγων. Πάνω ἀπό ἕνα ἑκατομμύριο μικρασιάτες Ἕλληνες, ὅσοι γλύτψαν ἀπό τὰ τουρκικά μαχαίρια, ξεριζώνονται βίαια ἀπό τήν πανάρχαιη πατρογονική τους γῆ καί σπεύδουν νά ἀναζητήσουν σάνίδα σωτηρίας στήν ἐλεύθερη Ἑλλάδα τόν Σεπτέμβριο τοῦ 1922.

Καταφθάνουν ἄστεγοι, ρακένδυτοι, μέ τήν καρδιά ἀφημένη στά μικρασιατικά χῶματα.

*«Χαμένη γῆ καί προσφυγιά,
τὰ πόδια ἐδῶ, ἄλλοῦ ἢ καρδιά...».*

Στή Λωζάνη τῆς Ἑλβετίας τόν Γενάρη τοῦ 1923 ὑπογράφεται ἡ σύμβαση ἀνταλλαγῆς πληθυσμῶν μεταξύ Ἑλλάδας καί Τουρκίας. Κριτήριο τῆς ἀνταλλαγῆς δέν εἶναι ἡ ἐθνική ταυτότητα, ἀλλά ἡ

θρησκευτική πίστη. Ἕνας βίαιος ἐκπατρισμός χριστιανῶν καί μουσουλμάνων πραγματοποιεῖται. Περίπου διακόσιες χιλιάδες ὀρθόδοξοι Ἕλληνες, πού εἶχαν ἀπομείνει στή Μικρά Ἀσία, ἀνταλλάσσονται μέ τριακόσιες πενήντα χιλιάδες μουσουλμάνους τῆς Ἑλλάδας, κυρίως ἐλληνόφωνους. Ἡ Ἑλλάδα δέχεται τότε τό δεύτερο κύμα προσφύγων.

Ἡ σύμβαση παραβιάζει κατάφωρα τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα, ἀφοῦ ἐκτοπίζει ἀπό τήν πατρώα γῆ τόσους πληθυσμούς. Ἐξαιρεῖ ἀπό τήν ἀνταλλαγή μόνο τοὺς Ἕλληνες τῆς Κωνσταντινούπολης, τῶν νησιῶν Ἰμβρου καί Τενέδου καί τοὺς μουσουλμάνους τῆς Δυτικῆς Θράκης.

Ἡ συνθήκη τῆς Λωζάνης, 24 Ἰουλίου 1923, κλείνει τό κεφάλαιο «Μικρά Ἀσία», πραγματοποιώντας κάτι μοναδικό στό διεθνές δίκαιο, μία ὑποχρεωτική ἀνταλλαγή πληθυσμῶν. Καί εἶναι αὐτή τόσο ἀποτροπιαστική, ὥστε δέν ξαναγίνονται τέτοιου εἴδους ἀνταλλαγές στήν παγκόσμια ἱστορία.

Τί σημαίνει ἀνταλλαγή πληθυσμῶν, τό ἐκφράζει ἀπλά μία ἠλικιωμένη Μικρασιάτισσα: «Ἦρτεν τό κράτος, νά φύει λέει». «Ἦρθε τό κράτος καί μᾶς διέταξε νά φύουμε». Κανείς δέν τοὺς προετοίμασε γιά τή σκληρή πραγματικότητα πού θά βίω-

ναν. Είχαν τήν ψευδαίσθηση πώς, έπειδή τέλειωσε ό πόλεμος, θά ήσύχαζαν πιά. Καί ξαφνικά, σέ άνύποπτη στιγμή, τούς έρχεται τό μαντάτο πώς πρέπει νά φύγουν. Ένας δρόμος περιπετειώδης άνοίγεται μπροστά τους δίχως γυρισμό. Οί «άνταλλάξιμοι» δέν έχουν δικαίωμα έπιστροφής στίς πατρογονικές τους έστίες. Καί μόνον ό χαρακτηρισμός «άνταλλάξιμοι» άποτελεί άπαράδεκτη προσβολή στήν άνθρώπινη όντότητα. Τά άψυχα πράγματα άνταλλάσσονται, όχι οί άνθρωποι.

Έ όδύσσεια του ταξιδιού είναι τρομερή. Έλικιωμένοι, άσθενείς, έγκυες, παιδιά διανύουν πολλά χιλιόμετρα, νηστικοί καί διψασμένοι. Χιλιάδες ξεψυχούν στή διαδρομή. Πόσα πτώματα πετιούνται στή θάλασσα!

Κι όσοι Μικρασιάτες έπιζούν κουβαλούν διάφορες άρρώστιες. Γι' αυτό, άγκυροβολώντας τό πλοίο σέ έλληνικό λιμάνι, πρέπει πρώτα νά περάσουν άπό μιά πολύ όδυνηρή, έξευτελιστική διαδικασία, άπό τά λοιμοκαθαρτήρια. Έκει τούς πλένουν, τούς ξυρίζουν, τούς εκθέτουν γυμνούς στόν ήλιο. Μέ τήν όλοκλήρωση τής άπολύμανσης, αρχίζει ή περιπέτεια τής έγκατάστασης καί έπιβίωσης.

Τό έλληνικό κράτος βρίσκεται σέ όριακή κατάσταση, καθώς άντιμετωπίζει τή μεγαλύτερη άνθρωπιστική κρίση τής ιστορίας του. Υποδέχεται όρθόδοξους Έλληνες άπό τή Μικρά Άσία περίπου

ένάμισι έκατομμύριο. Φεύγουν όμως για τήν Τουρκία μόνο 350.000 χιλιάδες μουσουλμάνοι. Πώς, λοιπόν, θά εξασφαλίσει καταλύματα για πολύ περισσότερους πρόσφυγες;

Σέ γήπεδα, σέ αϋλές εκκλησιών, σέ θέατρα, σέ παράγκες, σέ σκηνές, σέ χαμόσιπτα, σέ καλύβες στεγάζονται προσωρινά. Τί πλούτο άφησαν πίσω τους καί τί φρίκη βιώνουν καθημερινά! Σέ έγκαταλειμμένα χωριά δημιουργούνται προσφυγικοί οικισμοί. Άθλιες οί συνθήκες διαβίωσης, δίχως δίκτυα ύδρευσης, ηλεκτροφωτισμού καί άποχέτευσης. Έπιδημικές άσθένειες -έξανθηματικός τύφος, γρίπη, έλονοσία, φυματίωση, εύλογιά- τούς πλήττουν άγρια. Τό κράτος δίνει προτεραιότητα στήν άντιμετώπιση στοιχειωδών άναγκών, διατροφής καί ίατροφαρμακευτικής περίθαλψης.

Τούς μουσουλμάνους πού έφυγαν άπό τήν Έλλάδα τούς κοροϊδεύουν στήν Τουρκία ως «γκιαούρηδες». Τούς Έλληνες πού ήρθαν στή μητέρα-πατρίδα τούς άποκαλούν «τουρκόσπορους». Καί για τούς μέν καί για τούς δέ είναι άπρόβλεπτες, άπερίγραπτες οί δυσκολίες τής κοινωνικής ένταξης στόν έθνικό κορμό. Τούς φέρονται είρωνικά, έχθρικά.

Μιά σπάνια, θαρρείς φανταστική, σκηνή εκτυλίσσεται στά Γρεβενά, αλλά καί σέ πόσες άλλες περιοχές έπαναλαμβάνεται! Καταφθάνουν στήν πόλη πρόσφυγες Καππαδόκες, πού δέν μιλούν

διόλου ελληνικά. Στην πλατεία βρίσκονται ακόμη οι μουσουλμάνοι, πού ξέρουν μόνον ελληνικά. Ποιός νά τό διανοηθεί! Αύτοί πού φεύγουν από τήν Έλλάδα μιλούν ελληνικά καί οί άλλοι πού έρχονται από τήν Καππαδοκία μιλούν τουρκικά!

Οί μαζικοί θάνατοι από τήν έξαθλίωση, τίς κακουχίες καί τίς άσθένειες, ή ψυχολογική άναταραχή, οί άθλιες συνθήκες έργασίας δέν κάμπτουν τό φρόνημα, τή θέληση τών άρχόντων τής Άνατολής, δέν έξανεμίζουν τά όνειρά τους γιά έπαναδημιουργία, γιά άνάκαμψη. Προερχόμενοι από τόπους μέ μακραίωνη πολιτισμική παράδοση, μεταφέρουν στή μητροπολιτική Έλλάδα όχι τίς στάχτες καί τά άποκαΐδια τής Σμύρνης, αλλά τό φώς της, τό φώς τής πίστης καί του πολιτισμού της. Έτσι συμβάλλουν στήν πνευματική, πολιτιστική, κοινωνική καί οικονομική άνάπτυξη τής χώρας.

Στ' άλήθεια, πώς δέν άπελπίστηκαν, πώς δέν τρελάθηκαν από τήν αντίστροφη, κατηφορική πορεία πού πήρε ή κοσμοπολίτικη ζωή τους; Καταστράφηκαν, μά ξαναγεννήθηκαν. Άργόσβηναν, μά άνέθалан. Ποδοπατήθηκαν, μά ξανάνθισαν. Ποιές θαλερές ρίζες διαπότηζαν τή δύσμοιρη ύπαρξή τους;

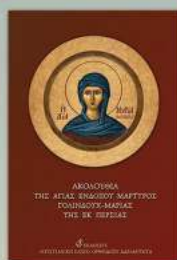
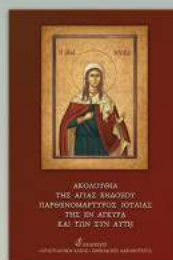
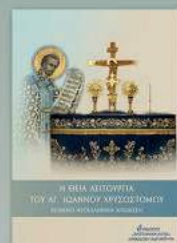
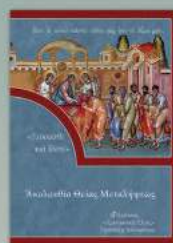
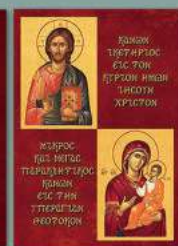
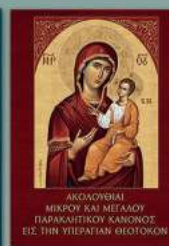
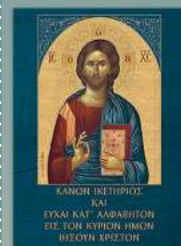
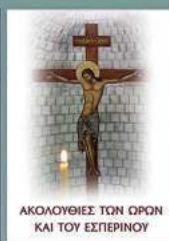
Σ' εκείνη τήν κοσμοχαλασιά, στήν έξοδο τής τραγωδίας τους μετέφεραν εύλαβικά περίτεχνες εικόνες, ιερά κειμήλια, τό σεπτό σκήνωμα του άγίου Γρηγορίου του Θεολόγου, τό άγιο λείψανο του όσιου Ίωάννου του Ρώσου...

Νά, γιατί άντεξαν! Νά, γιατί ξαναζωντάνεψαν καί όρθοπόδησαν, άποκαλύπτοντας σίς νεότερες γενιές τό βαθύ μυστικό τους, κληροδοτώντας μας τήν άγια παρακαταθήκη τους. Τρεμόφεγγε μέσ στα σωθικά τους τ' άσβηστο καντήλι τής πίστης!

Έλληνίς

Μικρά Προσευχητάρια

Ζητήστε τα στό Βιβλιοπωλείο μας «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»

Γ. Μπακατσέλου 5, Θεσσαλονίκη
τηλ. 2310 274518

e-shop <http://books.apolytroxis.gr>

Ἄχι Μικρασία

Ἄχ πατρικό μου σπίτι, προσφυγικό!
Ὅπου κι οἱ τοῖχοι καί τά κάντρα σου
ἀνάδιναν λυγμούς καρδιάς,
ἀπαρηγόρητης...
«Ἄχι! Πάει... χάσαμε τή Μικρασία...».

Πάψε, πατέρα, σοῦ ἴλεγα...
καί δέ μπορῶ ν' ἀκούω πιά
σέ κλίμακα μινόρε
τά τραγούδια σου ὄλα...

Πάψε νά λές γιά τ' ἅγια χώματα...
τοῦ ἁι-Χαρίτωνα τ' ἀχνάρια...
τά θάματα τῆς ἁγίας Θέκλας...
τ' Ἀμφιλόχιου, νά διηγέσαι...

Κι ὕστερα... γιά τά χιόνια...
πού μῆνες κάνανε νά λιώσουν·
μά σάν ἐγλύκαιν' ὁ καιρός,
κατρακυλούσανε κρουστάλλινα νερά...

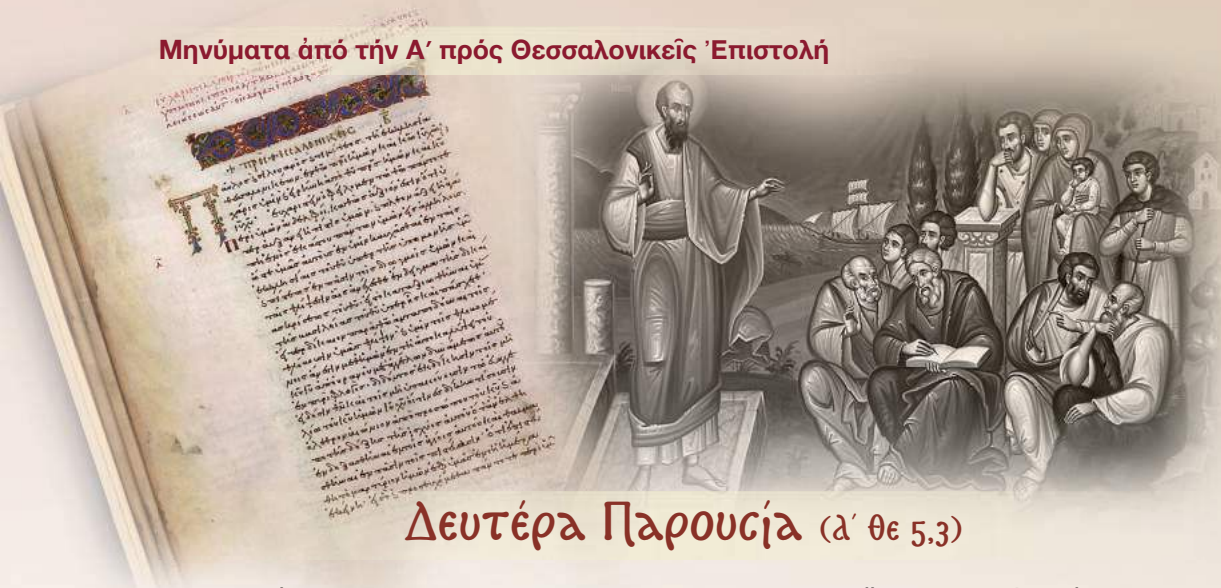
Μή λές πιά γιά τ' ἀμπέλια
-θάλασσα ἀτέλειωτη, ὡς πού ἴφτανε τό μάτι-
γιά τά δαμάσκηνα, πού λύγιζαν τίς κλάρες, τά καϊσιά...
καί ἐγιόμιζαν ρετσελία ὄλα τά κιούπια!

Ποτέ ὁ λόγος σου -θυμᾶμαι-
δέν ἀπόσωνε... πάντα ἕνας κόμπος...
κάπου στό λαιμό σου μπερδευόταν...

Ἄχ πατρικό μου σπίτι, προσφυγικό!
Ἡ πόρτα σου μισάνοιχτη στεκόταν
γιά τό μουσαφίρη
κι ὁ μπακιρένιος μύλος ἔθλιβε
τούς κόκκους τῆς παρηγοριάς...

Ἄν σ' ἀπολησμονήσω, Μικρασία,
σύρριζά μου θ' ἀποκοπῶ·
κι ὅμοιο κουφάρι θά πλανιέμαι
ἀσήμαντων λοιπῶν στοιχείων...

Ναύση Ἰεσσαί-Κασιμάτη

Δευτέρα Παρουσία (α' Θε 5,3)

Στήν ἐκκλησία τῶν Θεσσαλονικέων, πού ἄκουσε ἀπό τόν ἀπόστολο Παῦλο ὅτι ὁ Κύριος θά ἔλθει ξανά ἀπό τούς οὐρανούς, δημιουργήθηκε μία ἀδημονία γιά τό πότε θά γίνει ἡ Δευτέρα Παρουσία. Στήν Α' Ἐπιστολή του ὁ ἀπόστολος βεβαιώνει ὅτι τό τέλος θά ἔλθει ξαφνικά, ἐνῶ οἱ ἄνθρωποι ἀμέριμοι θά γεύονται τίς ἀπολαύσεις αὐτῆς τῆς ζωῆς: «**Ὅταν γάρ λέγωσιν, εἰρήνη καί ἀσφάλεια, τότε αἰφνίδιος αὐτοῖς ἐφίσταται ὀλεθρος, ὡσπερ ἡ ὥδις τῇ ἐν γαστρὶ ἐχούσῃ, καί οὐ μὴ ἐκφύγωσιν**» (5,3). Ὁ λόγος του θυμίζει τό κήρυγμα τῶν προφητῶν. Στά χρόνια τοῦ Ἰερεμία, γιά παράδειγμα, οἱ ψευδοπροφῆτες βαυκάλιζαν τόν λαό κηρύττοντας ὅτι δέν πρόκειται νά διασαλευθεῖ ἡ εἰρήνη. Κανείς δέν ἄκουγε τόν προφήτη Ἰερεμία, ὁ ὁποῖος προφήτευε τῇ βαβυλώνια αἰχμαλωσία καί προσκαλοῦσε σέ μετάνοια. Ἦλθε, ὡστόσο, ἡ καταστροφή αἰφνίδια καί ὀλοκληρωτική.

Σέ κάθε ἐποχή οἱ ἄνθρωποι ἀρέσκονται νά βυθίζονται ἀνενόχλητοι στόν εὐδαιμονισμό καί στήν κραιπάλη, νά βλέπουν σάν μοναδικό προορισμό τῆς ζωῆς τους τήν ἀπόλαυση τῶν ἐπίγειων ἀγα-

θῶν. Ὅπως ὁμως βεβαιώνει ὁ θεόπνευστος λόγος, ὁ Κύριος θά ἔρθει καί ὁ ἐρχομός του θά εἶναι αἰφνίδιος. Ὅπως στήν ἐποχή τοῦ Νῶε καί τοῦ Λῶτ, λέει ὁ Κύριος (βλ. Μθ 24,37-39· Λκ 17,26-30), οἱ ἄνθρωποι, βυθισμένοι στίς ἀμαρτίες τους, ἀρνοῦνταν νά δεχθοῦν τήν ἀποκάλυψη τοῦ Θεοῦ γιά τήν ἐπικείμενη καταστροφή, ὁπότε τούς βρήκε αἰφνίδιος ὁ ὀλεθρος καί τούς ἀφάνισε τελείως, ἔτσι θά ἔρθει αἰφνίδια ἡ Δευτέρα Παρουσία.

Δημιουργεῖται ἐνδεχομένως μία ἀπορία: Πῶς θά εἶναι αἰφνίδια ἡ Δευτέρα Παρουσία, ἀφοῦ γνωρίζουμε ὅτι θά προηγηθεῖ ὁ ἀντίχριστος καί ἄλλα σημεῖα; Ὁ ἀντίχριστος καί ὅλα τά ὑπόλοιπα σημεῖα ἐντάσσονται στήν προδρομική περίοδο. Ὅπως ἡ ἔγκυος γυναίκα, ὅταν φθάσει ὁ καιρός, περιμένει ἀπό μέρα σέ μέρα, ἀλλά δέν μπορεῖ νά ξέρει ποιά στιγμή ἀκριβῶς θά ἔλθει ὁ ὀδυνηρός πόνος τοῦ τοκετοῦ, ἔτσι παραμένει ἄγνωστο καί τό πότε ἀκριβῶς θά ἔλθει ὁ Κύριος.

Τό παράδειγμα πού χρησιμοποιεῖ ὁ ἀπόστολος, «**ὡσπερ ἡ ὥδις τῇ ἐν γαστρὶ ἐχούσῃ**», χρησιμοποιεῖται συχνά καί στήν Παλαιά Διαθήκη (βλ. Ψα 47,7· Μχ 4,9· Ἰε 6,24 κ.ἄ.), γιά νά δηλώσει θλίψη

ξαφνική, βίαιη καί ἀναπόφευκτη. Ὅπως ξαφνικά καί ἀπροσδόκητα προσβάλλουν τήν ἔγκυο γυναίκα οἱ ὠδίνες τοῦ τοκετοῦ καί θέλει δέν θέλει θά γεννήσει ὅπωςδήποτε, ἔτσι ἀπρόοπτα καί ἀπροειδοποιήτα θά ἔλθει ὁ Κύριος γιά τούς ἀσεβεῖς, εἴτε τό θέλουν εἴτε ὄχι. Σύμφωνα μέ τήν ἐρμηνεία τοῦ ἁγίου Χρυσόστομου, ὁ ἀπόστολος μέ τό παράδειγμα πού χρησιμοποιεῖ διδάσκει ὅτι ἡ Δευτέρα Παρουσία θά εἶναι ὄχι μόνο ξαφνική ἀλλά καί πικρή γιά τούς ἀμετανόητους ἀμαρτωλοῦς.

Ὁ λόγος αὐτός τοῦ ἀποστόλου Παύλου ἀναντίρρητα ἀποτελεῖ καταπέλτη κατά τῶν χιλιασῶν καί ἄλλων αἰρετικῶν (ἀντβεντιστῶν, ὀραματιστῶν), οἱ ὁποῖοι μέχρι τίς μέρες μας κάνουν ὑπολογισμούς καί ὀρίζουν ἡμερομηνίες καί ἐποχές κατά τίς ὁποῖες θά συμβεῖ ἡ Δευτέρα Παρουσία. Ἡ ἀποτυχία τους βεβαιώνει τήν πλάνη τους. Οἱ ἴδιοι διαψεύδονται καί γελοιοποιοῦνται. Ἀλλά ὁ ἐχθρός τῆς σωτηρίας μας, ὁ διάβολος, χρησιμοποιεῖ αὐτές τίς ἀνοησίες τῶν αἰρετικῶν, γιά νά δημιουργεῖ στούς ἀνθρώπους τήν ψεύτικη ἐντύπωση ὅτι ἡ Δευτέρα Παρουσία εἶναι κάτι τό ἀπραγματοποίητο, μιά οὐτοπία, καί ἔτσι ὅταν ἔρθει ὁ Κύριος νά τούς βρεῖ ἀπροετοιμαστούς.

Ὁ ἅγιος Συμεών ὁ Νέος Θεολόγος λέγει ὅτι «ὁ λόγος περί τῆς Δευτέρας Παρουσίας καί τῆς κρίσεως εἶναι λόγος δυσερμήνευτος». Ἐπομένως, δέν πρέπει νά ἀκούμε τόν ὁποιοδήποτε πού γράφει ἢ λέγει πράγματα ἀνυπόστατα, ὥστε νά ἔχουμε ταραχή καί πανικό στήν καρδιά μας καί νά ἀποπροσανατολιζόμαστε.

Ἡ ἄγνοια τῆς ἡμέρας τῆς συνάντησής μας μέ τόν Κύριο, πού θά πραγματοποιηθεῖ εἴτε μέ τόν θάνατό μας εἴτε μέ τή Δευτέρα Παρουσία, εἶναι πηγὴ πολὺ

μεγάλης ὠφέλειας, διότι μᾶς κρατᾶ σέ πνευματικὴ ἐγρήγορση. Διακηρύττει ὁ ἅγιος Χρυσόστομος: «Γι' αὐτό ἔρχεται ἡ ἡμέρα ξαφνικά, γιά νά μὴν ἀφήνουμε τόν ἑαυτό μας στήν κακία οὔτε στήν ἀδιαφορία, ἀλλά νά ἀγωνιοῦμε μὴ χάσουμε τόν μισθό μας».

Ὁ Κύριος ἀπὸ τῆ στιγμὴ τῆς ἐνανθρωπήσεώς του εἶναι ἀνάμεσά μας. Ἀνάμεσα στήν πρώτη καί τῆ δεύτερη παρουσία του δέν μεσολαβεῖ ἀπουσία. Καί μετὰ τήν ἀνάληψή του εἶναι ἀνάμεσά μας μυστικῶς παρών (βλ. Μθ 28,20). Μόνο πού ἡ παρουσία του εἶναι ἀφανὴς στούς ἀπίστους. Πωρωμένοι καί ναρκωμένοι ἀπὸ τήν ἀδιαφορία καί τήν ἀμαρτία, ζοῦν ἀκόμη στό σκοτάδι τῆς νύχτας. Γιά τούς πιστοὺς ὅμως ἔχει ἤδη ἀνατελεῖ ἡ σωτήρια ἡμέρα τοῦ Κυρίου. Τό ἴδιο αὐτό χρονικὸ διάστημα γιά τούς πιστοὺς εἶναι «ἡμέρα σωτηρίας», ἐνῶ γιά τούς ἀπίστους «ἡμέρα ὀλέθρου». Καί ποιός εἶναι ὁ ὄλεθρος; Ἀκριβῶς τό ὅτι δέν ἀντιλήφθηκαν τήν ἡμέρα τοῦ Κυρίου καί στερήθηκαν τό φῶς της. Πέρασε ἀπὸ κοντά τους ἡ σωτηρία, ἡ αἰώνια ζωὴ, καί αὐτοὶ δέν πῆραν εἶδηση, παρέμειναν στήν αἰώνια ἀπώλεια. Καί ἐνῶ ἰσχυρίζονται ὅτι ἔχουν εἰρήνη, μένουν ἀδιάλλακτοί καί ἀνειρήνευτοί ἔναντι τοῦ Θεοῦ. Ἐνῶ νομίζουν ὅτι ἔχουν ἀσφάλεια, εἶναι ἐκτεθειμένοι στόν μέγιστο ὄλεθρο. Δέν ἔχει σημασία τό ὅτι δέν ἔγινε στίς μέρες τους ἡ Δευτέρα Παρουσία. Ὁ ὄλεθρός τους συντελέσθηκε κατά τήν ἐπίγεια ζωὴ τους, ἔγινε μεγαλύτερος μετὰ τόν θάνατο τοῦ καθενός καί θά ὀλοκληρωθεῖ κατὰ τῆ Δευτέρα Παρουσία. Ὁ ὄλεθρος αὐτός, πού οὔτε κἄν τόν ὑποψιάζονται ὅσο ζοῦν, εἶναι τό ὅτι ἐπέλεξαν νά εἶναι μακριά ἀπὸ τόν Χριστό.

Στέργιος Ν. Σάκκος

Εἰς μνημόσυνον

Ἀγνή Παπαποστόλου, μία ἐμπνευσμένη ἐκπαιδευτικός καί ἱεραπόστολος

Μές στά μύρα τῆς ἀνοιξης καί στή χαρά τῆς Ἀνάστασης, ξημερώνοντας Κυριακή τῆς Σαμαρεΐτιδας, ἀναχώρησε γιά τή χώρα τῶν ζώντων καί τῆς αἰώνιας χαράς, πλήρης ἡμερῶν καί ἔργων ἀγαθῶν, ἡ δραστήρια μυροφόρα τοῦ Χριστοῦ θεολόγος Ἀγνή Παπαποστόλου.

Ἦταν ἡ μικρότερη ἀπό τίς πέντε θυγατέρες τοῦ δάσκαλου Ἰωάννη Παπαποστόλου καί τῆς Θεολογίας. Ὅταν τήν ἀνοιξη τοῦ 1945 ἔφθασε στή γενέτειρά της, στά Γρεβενά, ὡς ἱεροκήρυκας ὁ μετέπειτα ἐπίσκοπος Φλωρίνης πατήρ Αὐγουστίνος Καντιώτης, ἡ εὐαίσθητη ψυχὴ τῆς ἐφήβου Ἀγνῆς συγκλονίστηκε ἀπό τόν λόγο τοῦ Εὐαγγελίου. Ἐμπνεύσθηκε νά σπουδάσει τήν ἱερὴ ἐπιστήμη τῆς Θεολογίας καί νά ἀφιερωθεῖ στό ἔργο τοῦ Θεοῦ.

Ὡς καθηγήτρια θεολόγος, μετὰ ἀπό σύντομη ὑπηρεσία σέ διάφορα Γυμνάσια τῆς δυτικῆς Μακεδονίας, ἐγκαταστάθηκε στήν Κοζάνη, ὅπου καί ὀλοκλήρωσε τή θητεία της στή Μέση Ἐκπαίδευση. Δέν ἦταν μόνο μία καλή καί δραστήρια ἐκπαιδευτικός, ἀλλά καί φλογερὴ καθηγήτρια καί κυκλάρχισσα, πού μέ παλμό καί δύναμη κατέθετε παντοῦ τή μαρτυρία τῆς Ἀνάστασης. Τό κατηχητικό της ἔργο ἐντάθηκε καί ἐπεκτάθηκε καί πέραν τῆς Κοζάνης, στόν Βελβενδό, στήν Ἐράτυρα, στή Νεάπολη, στά Γρεβενά καί -μετὰ τήν ἐκλογή τοῦ πνευματικοῦ της πατρός ὡς ἐπισκόπου τῆς μητροπόλεως Φλωρίνης, Πρεσπῶν καί Ἐορδαίας- στήν Πτολεμαῖδα. Συνέκδημός της καί ἰσόψυχη συνεργάτιδα στή διακονία ὑπῆρξε ἡ πνευματικὴ της ἀδελφὴ Ἀλε-

ξάνδρα Γκέλλιου. Πλούσιο τό κατηχητικό καί φιλανθρωπικό ἔργο τους.

Παράλληλα με τίς ἄλλες δραστηριότητες της στήν Κοζάνη ἡ Ἀγνή διηύθυνε μαθητικό οἰκοτροφεῖο θηλέων, ὅπου οἱ μικρές μαθήτριες ἀπό τά ἀπομακρυσμένα χωριά βρήκαν στέγη καί ἀσφάλεια, ἀλλά καί πνευματική καθοδήγηση. Μέ τόν ἐνθουσιασμό καί τόν δυναμισμό της πυροδότησε πολλές νεανικές ψυχές, πού σήμερα ἐργάζονται δημιουργικά στίς οἰκογενεῖς τους καί στήν κοινωνία.

Ἀξιοποίησε τήν ἔμφυτη κλίση καί τή χαρισματική ἰκανότητά της γιά τό θέατρο, διοργανώνοντας μέ τούς μαθητές καί τίς μαθήτριές της θαυμάσιες γιορτές. Παρουσίασε ὑπέροχα θεατρικά ἔργα στήν Κοζάνη καί σέ πολλές ἄλλες πόλεις τῆς Μακεδονίας. Ἀλησμόνητες μένουν οἱ θεατρικές παραστάσεις τοῦ περιφήμου ἔργου «Τό κράτος τοῦ Θεοῦ».

Μέ τόν μακαριστό ἀρχιμανδριτή π. Αὐγουστῖνο Μύρου, τόν ὅποιο γνῶριζε ἀπό μαθητή τοῦ Γυμνασίου, συνεργάσθηκε στή λειτουργία τῶν κατασκηνώσεων στόν Βελβενδό Κοζάνης. Μέ τίς κυρίες τῶν κύκλων τῆς περιοχῆς συνέβαλε οὐσιαστικά στήν ἀνέγερση τῆς ἱερᾶς μονῆς Ἀγίου Νεκταρίου στό Παλαιογράτσανο.

Στά Γρεβενά, ὡς γενέθλια γῆ, αἰσθανόταν ἰδιαίτερο τό χρέος νά μεταλαμπαδεύσει τό μήνυμα τοῦ Χριστοῦ μας. Ἐκεῖ δραστηριοποιεῖται ἡ Ἀδελφότητα «Ἁγία Βαρβάρα», τῆς ὁποίας διετέλεσε πρόεδρος ἐπί σειρά ἐτῶν. Μέ τίς πνευματικές ἀδελφές της ἐπισκεπτόταν τά χωριά τῆς περιοχῆς καί μέ τήν εὐλογία τοῦ ἱερέα τῆς ἐνορίας κήρυττε τόν λόγο τοῦ Θεοῦ στούς πνευματικά διψασμένους χωρικούς. Στήν αὐλή τοῦ ναοῦ, στήν πλατεία τοῦ χωριοῦ, Κυριακές καί γιορτινές μέ-

ρες, σέ καλοκαιρινά πανηγύρια, μέ τόν ἐνθουσιασμό καί τήν ἀπλότητα τῆς καρδιάς της ἀξιοποιοῦσε τήν κάθε εὐκαιρία γιά τό κήρυγμα. Καί μαζί μ' αὐτό σκόρπιζε Καινές Διαθήκες καί χριστιανικά βιβλία, ἰδιαίτερα τό βιβλίο «Ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός», τοῦ ὁποίου τό πέρασμα εἶχε ἀγιάσει τά ὄρεινά ἐκεῖνα μέρη. Σέ μία ἀπό τίς ἐξορμήσεις γνῶρισε καί πρόβαλε τόν Ἰωάννη Χασιώτη, μοναδικό ἴσως παγκοσμίως φαινόμενο μνήμονος, καθώς κατέχει ἀπό στήθους ὄλο τό κείμενο τῆς Καινῆς Διαθήκης.

Μέ τό ἄνοιγμα τῶν συνόρων τῆς Βορείου Ἠπείρου κινητοποίησε πολλούς καί ἔκανε ἀλλεπάλληλες ἀποστολές μέ φάρμακα, τρόφιμα, ρουχισμό στήν πόλη καί τήν εὐρύτερη περιοχή τῆς Κορυτσᾶς. Συνέβαλε στό κτίσιμο ναῶν καί ἐξασφάλισε πολλά ἐκκλησιαστικά εἶδη γιά βεβηλωμένους καί ἐρειπωμένους ναούς.

Ὅταν τά Γρεβενά ἐπλήγησαν ἀπό τόν σεισμό (1995), περιόδευσε ὄλα τά χωριά τῆς περιοχῆς. Εἶχε πληγεῖ καί τό πατρικό της σπίτι καί ὡς ὁμοιοπαθῆς συνέπαχε μέ τούς ἀνθρώπους κι ἔβρισκαν μέσα τους μεγαλύτερη ἀπήχηση τά παρηγορητικά καί ἐνθαρρυντικά λόγια της. Μοίραζε, ἐπιπλέον, τρόφιμα καί εἶδη πρώτης ἀνάγκης.

Τά τελευταῖα ὀκτώ χρόνια τῆς ζωῆς της, πού τά βάραινε ἡ ἡλικία καί ἡ ἀσθένεια, εἶχε τήν εὐλογία νά τά περάσει στήν Ἀδελφότητα τῆς «Χριστιανικῆς Ἐλπίδος», ὅπου ἀπήλαυσε τή στοργή καί τίς περιποιήσεις τῶν νεότερων ἀδελφῶν της. Τώρα, ἐνώπιον τοῦ Κυρίου, τόν ὅποιο τόσο ἀγάπησε καί ὑπηρετήσε, ἄς εὔχεται νά ἀναδειξεί Ἐκεῖνος ψυχές πού μέ τή δική της φλόγα θά κηρύττουν τό ὄνομά Του! ἼΑς εἶναι αἰώνια ἡ μνήμη της!

Ὁ ἅγιος Μάξιμος
ὁ Ὁμολογητής καί
ἡ ὀλότητα χώρου καί χρόνου
Δ΄

Οἱ ψευδαισθήσεις τῶν αἰσθήσεων μας καί ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ

Στήν πολύ πλούσια θεολογία του ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής διαπιστώνει, πλὴν τῶν ἄλλων, ὅτι ὁ χώρος καί ὁ χρόνος ἀποτελοῦν μία ὀλότητα. Ἀποκαλύπτοντας θεολογικά αὐτή τήν ἐνότητα -ἡ ὁποία δέν συνάδει μέ τή λογική μας-, εἶναι σάν νά μᾶς προειδοποιεῖ ὁ Ἅγιος ὅτι ἐμεῖς μπορεῖ νά ζοῦμε μέ ψευδαισθήσεις, ὅταν βασιζόμαστε μόνο στή λογική τοῦ αἰσθητοῦ κόσμου. Μέ τή γλώσσα τῆς ἐπιστήμης, ὅπως εἶδαμε σέ προηγούμενο τεύχος (βλ. Μάιος 2023), οἱ ψευδαισθήσεις αὐτές προέρχονται ἀπό τό γεγονός ὅτι ἀντιλαμβανόμαστε μόνο μία προβολή τοῦ τετραδιάστατου (εἶτε τοῦ ἐνδεκαδιάστατου) φυσικοῦ χώρου στόν τρισδιάστατο εὐκλείδειο χώρο τῶν αἰσθήσεων μας, δηλαδή ἀντιλαμβανόμαστε μόνο μία σκιά τῆς φυσικῆς πραγματικότητας. Γενικά, μπορούμε νά διαπιστώσουμε ὅτι στόν 20ό αἰώνα ἡ ἐπιστήμη συνομολογεῖ μέ τόν ἅγιο Μάξιμο ὅτι ὁ αἰσθητός κόσμος δέν εἶναι ἀκριβῶς ὅπως τόν ἀντιλαμβάνονται οἱ αἰσθήσεις μας, καί ἐπιπλέον παρουσιάζει διδακτικά παραδείγματα γιά τό τί πραγματικά συμβαίνει: Ζοῦμε μέ τίς ψευδαισθήσεις τοῦ

τρισδιάστατου εὐκλείδειου χώρου καί τοῦ κτιστοῦ χρόνου, θεωρουμένου σάν μία ἀνεξάρτητη καί γραμμική παράμετρο πού χρησιμοποιοῦμε γιά τήν ταξινόμηση τῶν γεγονότων, ὅπως αὐτά ἐπιβάλλονται ἀπό τή μηχανική τοῦ Νεύτωνα.

Γιά νά ἀντιληφθοῦμε πόσο εὐκολά μπορεῖ νά παραπλανηθεῖ κάποιος ἀπό τή λογική τοῦ αἰσθητοῦ κόσμου, ἀρκεῖ νά ἀναλογιστοῦμε ὅτι πολλοί καί μεγάλοι ἐπιστήμονες, πού ἔδρασαν ἀπό τήν ἀρχαία ἐποχή ἕως τόν 20ό αἰώνα, (συμπεριλαμβανομένων τοῦ Ἀριστοτέλη, τοῦ Νεύτωνα καί τῶν συγχρόνων τους) ἐξαπατήθηκαν ἀπό τίς ἀνθρώπινες αἰσθήσεις, ἀφοῦ θεωροῦσαν τόν χώρο καί τόν χρόνο ὡς διακριτά καί διαχωριζόμενα μεγέθη. Κατά συνέπεια, δέν θά πρέπει νά μᾶς ἐκπλήσσει τό γεγονός ὅτι καί ἐμεῖς σήμερα μπορεῖ νά ζοῦμε μέ ψευδαισθήσεις γιά τόν φυσικό κόσμο! Ἀκόμα καί ἡ κατανόηση τοῦ (πραγματικοῦ) χρόνου μέσα στή χωροχρονική ὀλότητα εἶναι δυσπρόσιτη στίς ἀνθρώπινες δυνατότητες, ἐπειδή αὐτές περιορίζονται ἀπό τήν ἀνθρώπινη βιολογία καί φυσιολογία. Γενικά, ἡ πεπερασμένη ἀνθρώπινη φύση μᾶς ὑπαγορεύει νά συμπεριφερόμαστε στήν καθημερινή μας ζωή σάν ὁ χώρος καί

ὁ χρόνος νά ἦταν διακριτά καί ἀνεξάρτητα μεγέθη, ἐνῶ τοῦτο στήν οὐσία εἶναι ψευδαίσθηση.

Τό δράμα ὅμως τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου εἶναι ὅτι δέν παραδέχεται εὐκόλα ὅτι ἡ λογική τοῦ αἰσθητοῦ κόσμου μπορεῖ νά τόν ὀδηγεῖ σέ ψευδαισθήσεις. Ἐπίσης, εἶναι ἀξιοσημείωτο ὅτι ἡ διδασκαλία τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν (κυρίως στή Μέση Ἐκπαίδευση, ἀλλά καί ἐν πολλοῖς καί στήν Ἀνώτατη) βασίζεται στή Μηχανική τοῦ Νεύτωνα καί τήν Εὐκλείδεια Γεωμετρία, διότι εἶναι πλησιέστερες στή λογική τοῦ αἰσθητοῦ κόσμου, πιά "πρακτικές", καί ἄρα πιά προσιτές σέ διδασκόμενους καί διδάσκοντες. Ἄν καί ἀπό καθαρά διδακτικῆς-παιδαγωγικῆς ἀπόψεως αὐτός εἶναι ὁ σωστός τρόπος διδασκαλίας (ἀρχίζοντας ἀπό τά πιά ἀπλά, καί ἄρα, τά πιά «λογικά»), ὅμως συμβάλλει ἐν πολλοῖς στό νά διαδοθεῖ καί νά ἐδραιωθεῖ στό εὐρύ κοινό ἡ γενική ἀντίληψη ὅτι «πιστεύω μόνον ὅ,τι εἶναι λογικό σέ ἐμένα», καί ἔτσι νά ἀπορρίπτουμε καθετί πού ἀντιβαίνει στή λογική τοῦ αἰσθητοῦ κόσμου. Ἐπίσης συμβάλλει στό νά παραμένουμε ἐγκλωβισμένοι στίς ψευδαισθήσεις τῶν αἰσθήσεών μας, τίς ὁποῖες ἐπιβάλλει ὁ διαχωρισμός τοῦ χώρου καί τοῦ χρόνου. Ὑπενθυμίζουμε ὅτι ἡ Γεωμετρία τοῦ Εὐκλείδη καί ἡ Μηχανική τοῦ Νεύτωνα θεμελιώθηκαν καί ἀναπτύχθηκαν βασιζόμενες στή λογική τοῦ αἰσθητοῦ κόσμου, ἀλλά στόν 20ό αἰῶνα ἀναιρέθηκαν ἀπό τή Θεωρία Σχετικότητας καί τήν Κβαντική Μηχανική.

Παρόλο πού στή θεολογία τοῦ ἀγίου Μάξιμου ἡ χωροχρονική ὁλότητα ἀναδύεται αὐθόρμητα, αὐτό δέν συμ-

βαίνει μέ τήν ἀνθρώπινη λογική, ἡ ὁποία χρειάζεται προχωρημένες φυσικές θεωρήσεις (π.χ. τή Θεωρία Σχετικότητας). Ἐξάλλου, ἡ ἀνθρώπινη ἐπιστήμη ἀσχολεῖται μέ τό «πῶς» λειτουργεῖ ὁ φυσικός κόσμος, καί ἐρευνᾷ τή φυσική νομοτέλεια πού ὑπάρχει, ἀλλά ὅμως δέν μπορεῖ νά ἀπαντήσῃ στό «γιατί». Τό συγκεκριμένο θέμα, ἦτοι γιατί ὑπάρχει αὐτός ὁ παράδοξος (καί «παράλογος») τετραδιάστατος φυσικός χωροχρόνος, μπορεῖ νά τό ἀντιληφθεῖ κάποιος μελετώντας τήν πλούσια θεολογία τοῦ ἀγίου Μάξιμου γιά τή θέση τῶν ὄντων στή θεία Οἰκονομία.

Εἶναι γνωστό σέ ὅλους μας ὅτι ὑπάρχουν πάμπολλοι ἦχοι, χρώματα κ.τ.λ. πού δέν ἀντιλαμβανόμαστε, καθῶς ἐπίσης ὅτι ὑπάρχει τό πολύ μικρό (σέ ἐπίπεδο μορίων καί πυρήνων ἀτόμων) καί τό πολύ μεγάλο (μέσα στό ἀχανές σύμπαν), γιά τά ὁποῖα ἡ ἀνθρώπινη φυσιολογία δέν μᾶς ἐπιτρέπει νά ἔχουμε ἄμεση ἀντίληψη. Ἐκτός ὅμως ἀπό αὐτά τά δυσπρόσιτα φαινόμενα καί γεγονότα, ἡ Θεωρία Σχετικότητας μᾶς πηγαίνει ἕνα βῆμα παραπέρα, καί μᾶς ὑποδεικνύει ὅτι ἀκόμα καί ἐκεῖνα τά μέσο-σκοπικά φαινόμενα καί γεγονότα τῆς καθημερινότητας, πού νομίζουμε ὅτι τά ἀντιλαμβανόμαστε σωστά, δέν εἶναι παρά μόνον ἡ σκιά (προβολή) τῆς τετραδιάστατης (εἴτε τῆς ἐνδεκαδιάστατης) φυσικῆς πραγματικότητας στόν χώρο (τριδιάστατο) τῶν αἰσθήσεών μας. Αὐτή τήν πραγματικότητα μπορεῖ νά τή γνωρίζῃ μόνον ὁποῖος μπορεῖ νά ἔχει μία ἐποπτική ἀντίληψη τοῦ χωροχρονικοῦ συνεχοῦς, ἦτοι νά εἶναι ὑπεράνω τοῦ χρόνου (ἀθάνατος), τοῦ χώρου καί τῆς ὕλης (ἄυλος). Ἀκριβέστερα, μόνον Ἐ-

κεῖνος πού εἶναι «ἀνέκφραστος, ἀπερινόητος, ἀόρατος, ἀκτάληπτος, ἀεὶ ὦν ὡσαύτως ὦν», καί δημιούργησε τόν χῶρο, τόν χρόνο καί τήν ὕλη μέσα ἀπό κβαντικό κενό («ἐξ οὐκ ὄντων εἰς τὸ εἶναι τὰ πάντα παραγαγών»), δηλαδή ὁ Δημιουργός Θεός, μπορεῖ νά ἔχει τήν ὀλιστική καί πραγματική ἀντίληψη γιά ὅ,τι ὑπάρχει καί συμβαίνει γύρω μας. Διάφορα φαινόμενα καί γεγονότα πού λαμβάνουν χώρα ἴσως δέν τὰ ἀντιλαμβανόμαστε τελειῶς ἤ, ἐάν κάτι πέφτει στήν ἀντίληψή μας, τὰ ὑποτιμοῦμε καί τὰ θεωροῦμε δηθεν «τυχαῖα». Γενικά, ἡ λογική ἢ ὁποία βασίζεται ἀποκλειστικά στίς ἐμπειρίες μας ἀπό τόν αἰσθητό κόσμο εἶναι ἐλλιπής, καί μπορεῖ νά μᾶς ὀδηγήσει σέ ἐσφαλμένες ἀντιλήψεις, μερικές φορές ἀκόμα καί στήν ἀλαζονεία ὅτι «γνωρίζουμε τὰ πάντα».

*Π. Καραφίλογλου
(ἀφ.) Καθ. Κβαντικῆς
Χημείας Α.Π.Θ.*

Ξεφυλλίζοντας τήν ἀγία Γραφή ἀρκετές φορές μέσα στίς σελίδες της γινόμαστε μάρτυρες τῆς ὑπακοῆς καί ὑποταγῆς πού ἐπιδεικνύει ἡ ἄλογη φύση, ἔμψυχη καί ἀψυχη, στό πρῶτο πρόσταγμα τοῦ Δημιουργοῦ.

Στό βιβλίο τῶν Ψαλμῶν π.χ. καλοῦνται οὐράνια σώματα, φυσικά φαινόμενα, πεδιάδες καί βουνοί νά ὑμνήσουν τόν Κύριο. Ὁ ἥλιος, πιστός στό πρόσταγμα τοῦ Δημιουργοῦ, δέν λησμονεῖ τήν τροχιά του ἀπ' τήν Ἀνατολή στή Δύση κι ἡ θάλασσα ἐκτείνει τό ὑδάτινο κράτος της ἐντός τῶν ὁρίων πού Ἐκεῖνος ὄρισε. Ἀλλά καί τὰ ζῶα, παρά τό γεγονός ὅτι καί αὐτά ὑπέστησαν τίς συνέπειες τῆς πτώσεως τοῦ ἀνθρώπου, ὅπως θά δοῦμε, ὑπακοῦν καί ὑπηρετοῦν τόν Δημιουργό καί τή βούλησή του.

Κυρίαρχη θέση τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὅτι ἡ ὑπαρξη ὅλων τῶν δημιουργημάτων ὑπηρετεῖ κάποιο σκοπό, κηρύττοντας συγχρόνως τή σοφία τοῦ Δημιουργοῦ. Σύμφωνα μέ τό θεόπνευστο βιβλίο τῆς Γένεσης, τὰ μέν φυτά δημιουργήθηκαν γιά τή διατροφή τοῦ ἀνθρώπου καί τῶν ζώων, τὰ δέ ζῶα γιά νά ὑπηρετοῦν τόν ἄνθρωπο. Ὁ ἅγιος Χρυσόστομος ἀπαντᾷ στό ἐρώτημα γιά τοιοῦτο λόγο πλάστηκαν τὰ ζῶα, τονίζοντας ὅτι ὁ

Ο Αδάμ μέσα στον παράδεισο ονοματίζει τὰ ζῶα. Καθολικό Μ. Αγ. Νικολάου Ἀναπαυσᾶ, Μετέωρα.

Θεός δέν δημιούργησε τὰ ζῶα μόνο γιά νά θεραπεύουν τίς ἀνάγκες τοῦ ἀνθρώπου καί τήν ὑγεία του, ἀλλά καί γιά νά «κηρύττεται ἡ δύναμις» Του¹. Ὁ φόβος, πού ἐνδεχομένως μᾶς προκαλοῦν κάποια φοβερὰ ζῶα, σημειώνει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, μᾶς ὀδηγεῖ στήν ἐπίκληση τοῦ «πειποιηκός», τοῦ Δημιουργοῦ Θεοῦ². Ἐπιπλέον, κατά τόν Μέγα Βασίλειο, τὰ φοβερὰ ζῶα «παιδαγωγοῦν τή ραθυμία μας»³.

Εἶναι χαρακτηριστική ἡ θεόπνευστη διήγηση κατά τήν ὁποία ὁ Ἀδάμ δίδει ὀνόματα στά ζῶα ὡς κύριός τους (βλ. Γέ 2,19-20). Ἡ πράξη αὐτή ἦταν τό σύμβολο τῆς ἐξουσίας του πάνω στά ζῶα. Ὅπως ἀκριβῶς, σημειώνει ὁ χρυσορρήμων πατέρας, κάποιοι ἀγοράζει δούλους καί τούς ἀλλάζει τὰ ὀνόματα, γιά νά δηλώσει ἔτσι τήν ἐξουσία του ἐπ' αὐτῶν⁴. Τά ἴδια ὀνόματα ἔχουν μέχρι σήμερα τὰ ζῶα, ὑπογραμμίζει, γιά νά μή λησμονοῦμε τήν τιμή που ἔκανε ὁ Θεός στόν Ἀδάμ-ἄνθρωπο. Τήν πλήρη κυριότητά του ὡστόσο πάνω στό ζωικό βασίλειο ἀπώλεσε ὁ

ἄνθρωπος μετά τήν παρακοή τῆς ἐντολῆς τοῦ Θεοῦ μέσα στόν Παράδεισο, ἡ ὁποία μάλιστα ὑποκινήθηκε ἀπό ἕνα ζῶο, τόν ὄφι, πού ἔγινε φορέας τῆς πανουργίας τοῦ πονηροῦ.

Μετά τήν πτώση, ἡ σχέση ἀνάμεσα στόν ἄνθρωπο καί τὰ ὑπόλοιπα δημιουργήματα διασαλεύεται. Τά ζῶα δέν ὑποτάσσονται πλήρως στόν νοήμονα ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος μετά τήν ἀπομάκρυνσή του ἀπό τή συνεχή παρουσία τοῦ Θεοῦ τρέφεται πλέον μέ αὐτά. Δέν ἔπαψαν ὁμως νά εἶναι γεννήματα τῆς προσταγῆς τοῦ Θεοῦ καί ὡς ἐκ τούτου νά ὑπηρετοῦν τίς προσταγές του καί νά διδάσκουν τόν ἔλλογο ἄνθρωπο.

Δ. Καλογεράκη

Παραπομπές:

1. Ἰω. Χρυσοστόμου, *Εἰς τήν Γένεσιν*, Ὁμιλία Ζ', ΕΠΕ 2,178.180.182.
2. Ἰω. Δαμασκηνοῦ, *Ἐκδοσις Ἀκριβῆς τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως*, κεφ. 24, ΕΠΕ 1,198.
3. Μ. Βασιλείου, *Ἐξαήμερος*, ΕΠΕ 4,290.
4. Ἰω. Χρυσοστόμου, *Εἰς τήν Γένεσιν*, Ὁμιλία ΙΔ', ΕΠΕ 2,372.

Άλώνισε ή αγάπη

‘Ο καυτός μεσημεριανός ήλιος δέν άφηνε περιθώρια για άπερίσκεπτες βόλτες στους δρόμους καί στά μονοπάτια του χωριού. Μόνον άν κάποιος είχε λόγο ή δουλειές στά χωράφια, ήταν φυσικό νά κυκλοφορεί καταμεσήμερο. Ήταν όμως τέτοια ή λαχτάρα του Γιώργη νά βρεθεί στά παλιά του λημέρια, νά ξαναδει τήν όλόχρυση από τό ξερό χόρτο γή, νά ακούσει τά τζιτζίκια νά χαλούν τόν κόσμο καί νά άγναντέψει τό χωριό του από τόν μικρό λόφο, τό «βουνί», όπως τό ήξεραν όλοι, πού ούτε καν καπέλο θυμήθηκε νά πάρει μαζί του ούτε ένα μπουκάλι νερό. Είδε τό κοπάδι μέ τά πρόβατα στό στάλο στά ριζά του λόφου καί σκίρτησε ή καρδιά του. «Τό κοπάδι του Κωστή», είπε δυνατά καί γέλασε μόνος του. ‘Ο Κωστής, άν ζούσε, θά ήταν τώρα εκατοχρονίτης καί βάλε... Άνέβηκε στό «βουνί» καί του ήρθε νά αρχίσει νά τρέχει σάν τότε πού ήτανε παιδί μέσα στό μεγάλο άλώνι, τήν ήμέρα πού στήθηκε για πρώτη φορά ή άλωνιστική μηχανή ανάμεσα στις δεκάδες θημωνιές πού περίμεναν τή σειρά τους νά δοκιμάσουν τή νέα τεχνολογία. Πόσο μικρό του φάνηκε τώρα τό άλώνι καί πόσο μεγάλος ένιωσε ό Γιώργης για νά αρχίσει νά τρέχει! Προτίμησε νά καθίσει για λίγο κάτω από τή μεγάλη χαρουπιά, πού δέν φαινόταν νά έχει αλλάξει σε

τίποτα. Έκλεισε τά μάτια, όχι από νύστα αλλά από νοσταλγία.

-Ποιός έχει σειρά νά ξεκινήσουμε τό άλώνισμα; ρώτησε ό ξένος πού έφερε τή μηχανή στό χωριό.

-Νά ρίξουμε κλήρο, είπε ό Νικόλας, ό έπίτροπος τής έκκλησιάς, πού ήθελε πάντα τή δικαιοσύνη.

-Δέν είναι δίκιο, Νικόλα, άποκρίθηκε ό Παντελής. Άλλος έχει μεγάλη σοδειά κι άλλος λίγη. Γιατί νά περιμένουμε όσοι έχουμε λίγη σοδειά εκείνους πού έχουν τρεις-τέσσερεις μέρες νά «ταΐζουν» τή μηχανή; Έγώ σε δύο-τρεις ώρες τελειώνω. Γιατί νά περιμένω τόν Σάββα πού έχει δέκα θημωνιές κι άλλες πενήντα στό χωράφι;

-Άν πέσει ό κλήρος σε μένα πριν πέσει σε σενα, Παντελή, δέν θά σε αφήσω νά περιμένεις, θά σου δώσω τή σειρά μου, είπε καλοσυνάτα ό Σάββας. Άς ρίξουμε τόν κλήρο νά βάλουμε μία σειρά καί μετά τά κανονίζουμε μεταξύ μας.

-Έ, Γιώργη, συναξε άσπρα πετραδάκια καί πάρε τό μολύβι καί γράψε πάνω στό καθένα ένα αριθμό από τό ένα μέχρι τό 38, άκουσε τόν πατέρα του νά του λέει καί πήρε τό καλάθι πού είχε μέσα ή γυναίκα του τό πρωνιό τους καί τό άδειασε.

Σάν γέμισε τό καλάθι μέ τά πετραδάκια, τό σκέπασαν μέ τήν πετσέτα καί

έναν-έναν οι άντρες του χωριού τραβούσαν στά τυφλά τό πετραδάκι τους. 'Ο Παντελής έτυχε προς τή μέση κι ό Σάββας έτυχε προς τό τέλος. Πρώτος κατά ένα παράξενο τρόπο έτυχε ό Νικόλας ό επίτροπος, πού πρότεινε καί τήν κλήρωση. "Όλοι τόν πείραξαν καλοκάγαθα καί κείνος άπαντούσε στά πειράγματά τους μέ τόν ίδιο τρόπο. Μόνον ό Παντελής κοίταξε άγρια τόν Γιώργη.

-Κάτι σκάρωσε τό παπαδάκι γιά νά τό τύχει ό επίτροπος, είπε πικρόχολα.

Σταμάτησαν τά γέλια καί τά πειράγματα καί μιά παγωμάρα άπλώθηκε παντού. Δέν πρόλαβε όμως νά άντιδράσει κανείς, γιατί φάνηκε ό παπα-Γρηγόριος νά άνεβαίνει λαχανιασμένος κρατώντας τήν άγιαστούρα του.

-Δέν πιστεύω νά ξεκινήσατε, άδελφοί μου, φώναξε. Δίχως άγιασμό πώς θά εύλογήσει ό Θεός τό άλώνισμα; Πότε ξεκινήσαμε, παιδιά μου, τή δουλειά στό άλώνι δίχως τήν εύχή του Θεού;

Κατέβασαν τά μάτια όλοι κι ό παπα-Γρηγόριος έκανε τόν άγιασμό καί ράντισε καί τήν καινούργια άλωνιστική μηχανή.

-Τούς είπες αυτό πού άποφασίσαμε, Νικόλα; ρώτησε ό παπάς τόν επίτροπο.

-Παπα-Γρηγόρη, καλύτερα νά τούς τό πείς έσύ, είπε ό Νικόλας καί κατέβασε τό κεφάλι.

-Ξέρετε ότι ή έκκλησία έχει κάτι λίγα χωραφάκια πού ό Νικόλας τά όργωσε, τά έσπειρε καί τά θέρισε. Τά έχει έδω μέ τά δικά του. Μά δέν θέλει ούτε σπυρί γιά τόν έαυτό του. Τόν ρώτησα σέ ποιόν νά τά δώσουμε καί μου είπε ότι τό δίκιο καί τό σωστό είναι νά τά πάρει εκείνος πού είχε τή λιγότερη σοδειά φέτος. Μου είπε, λοιπόν, ότι ό Παντελής δέν μπόρεσε νά σπείρει όλα τά χωράφια του φέτος, γιατί άρρώστησε τήν έποχή τής σποράς. Πιστεύω όλοι νά συμφωνείτε μέ τόν Νι-

κόλα, είπε ό παπα-Γρηγόριος καί έψαξε μέ τά μάτια του νά βρεί τόν Παντελή.

"Έκαναν ένα βήμα πίσω όλοι καί στάθηκαν πίσω από τόν Παντελή, πού ως εκείνη τήν ώρα ήταν κρυμμένος πίσω τους. Έκείνος άκούμπησε τό πηγούνι στό στήθος του, πού άνεβοκατέβαινε φουσκωμένο. "Ηθελε νά μιλήσει, μά τόν έπνιγε ή ντροπή.

-Παπά μου, τραβήξαμε κληρο γιά νά μπουμε στή σειρά κι έτυχα νά άλωνίσω πρώτος, είπε χαρούμενα ό Νικόλας. Μήπως αυτό σημαίνει πώς μαζί μου πρώτος θά άλωνίσει κι ό Παντελής;

-"Αντε, τυχερέ Παντελή! Σέ τακτοποιήσαν ό παπάς, ό επίτροπος καί τό παπαδάκι, τόν πείραξε καλοκάγαθα ένας κι οι άλλοι ξεσπασαν σέ γέλια μέ άνακούφιση.

Η άλωνιστική μηχανή έβαλε μπρός καταβροχθίζοντας τά πρώτα δεμάτια. Τί σημασία είχε ποιός θά άλώνιζε πρώτος καί ποιός τελευταίος; Σημασία είχε ότι κανένας δέν κατέβηκε από τό άλώνι ώσπου τελείωσε κι ό τελευταίος...

-Πατέρα, πού είσαι καί φάγαμε όλο τό χωριό νά σέ βρούμε;

Οί δύο γιοί του Γιώργη πλησίασαν μέ άνησυχία τόν πατέρα τους, μά σάν τόν είδαν νά κάθεται στή σκιά τής χαρουπιάς, ήσύχασαν.

-Μά τί κάνεις έδω μέσα στήν κάψα, πατέρα; τόν ρώτησε ό μικρότερος.

- Άλωνίζω, γιέ μου, άπάντησε, κι εκείνος κοίταξε τρομαγμένος τόν άδελφό του.

-Άλωνίζω, παιδιά μου, ξαναείπε γελώντας κι έσμιξε τό γέλιο του μέ κείνο τό γέλιο τών συγχωριανών του, πού άντηχούσε στά αύτιά του χαρούμενο, άληθινό καί άθώο.

Έλένη Βασιλείου

Στή Στερεά Έλλάδα

Μέσα στην πανευφρόσυνη Διακαινήσιμη Έβδομάδα, πού ή ψυχή «αγάλλεται και χαίρει, ότι Χριστός ανέστη και ἄδης ἐσκυλεύθη», πραγματοποιήθηκε ή πολυπόθητη ἐκδρομή τῶν φοιτητῶν στην περιφέρεια Στερεᾶς Ἑλλάδας. Κι ἦταν γιά ὅλους μας μία πνευματική ἀνανέωση. Ἡ κοινωνία μέ τούς ἀδελφούς, ή κοινή κατάθεση τῶν προβληματισμῶν μας καί ή ἐμφανής χαρά στά πρόσωπά μας συνετέλεσαν ἀδιαμφισβήτητα στην ἐπιτυχία τῆς ἐξόρμησης.

Τό πρόγραμμα ἦταν μεστό μέ ἐνδιαφέροντες προορισμούς. Τό νησί τῆς Εὐβοίας, γή ἁγίων καί ἡρώων. Ἡ μονή τοῦ Ὁσίου Δαβίδ, τό μνημα τοῦ ἁγίου Ἰακώβου Τσαλική καί τό ἄφθαρτο σκήνωμα τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Ρώσου περίτρανα διαλαλοῦν πῶς «ἀνέστη Χριστός καί ἄδης καταβέβληται».

Ἡ ἐπίσκεψη στή Θήβα, Δελφούς καί Θερμοπύλες προξένησε μέσα μας αἰσθήματα θαυμασμοῦ καί περηφάνιας. Ἡ ἱστορία δέν καθίσταται φορτίο γιά τή μνήμη, ἀλλά φώτιση γιά τήν ψυχή.

Οἱ αἱματοβαμμένοι τόποι τῆς Ρούμελης -Αλαμάνα, Γραβιά, Ἀράχοβα, μο-

νή τοῦ Ὁσίου Λουκά, Δίστομο- ἀνακάλεσαν στή μνήμη μας ἔνδοξες ἀλλά καί ὀδυνηρές στιγμές τοῦ Ἔθνους.

Τίς τέσσερις αὐτές μέρες χαρήκαμε, ἐπίσης, ἀνάμεσά μας τήν παρουσία τοῦ πνευματικοῦ μας, τοῦ πατρός Μιχαήλ. Ὁ λόγος του, πού παρουσίασε πειστικές μαρτυρίες γιά τήν ἱστορικότητα τῆς Ἀναστάσεως, πυροδότησε τήν ἀναστάσιμη χαρά καί τόν ἐνθουσιασμό μας.

Πόσα νά ψάλουμε «εὐχαριστῶ» ἀπό τά μύχια τῆς καρδιάς γιά τίς τόσες δωρεές σου, Κύριε!

Π. Μ., φοιτητής

Περιδιαβαίνοντας τήν Ἀθήνα

Ἡ Ἀθήνα ἦταν ὁ φετινός προορισμός τῆς τριήμερης ἐκδρομῆς τοῦ φοιτητικοῦ σώματος τῆς «Χριστιανικῆς Ἑλπίδος» (20-22 Ἀπριλίου). Τήν περιήγησή μας στην πρωτεύουσα τή ζήσαμε σάν ἓνα ταξίδι, μία μαθητεία στην ἱστορία καί στόν πολιτισμό τῆς πατρίδας μας. Ἀπό τόν Παρθενῶνα μέχρι τήν ἀνακαινισμένη Ἐθνική Πινακοθήκη καί ἀπό τή μονή Νταού Πεντέλης μέχρι τό πιό παλιό ἀρχοντικό τῆς Ἀθήνας, τό σπίτι τῆς ἁγίας Φιλοθέης, ὅλη ή ἐκδρομή ἀρμονικά συ-

νέπλεκε τόν ἡρωισμό καί τήν ἁγιοσύνη, τόν Χριστό καί τήν Ἑλλάδα μέ τό στημόνι τῶν ἰδανικῶν στόν καμβά τῆς καρδιάς μας. Στό Κέντρο Πολιτισμοῦ «Ἴδρυμα Σταύρος Νιάρχος» καί στόν Λυκαβηττό ἀπολαύσαμε τή θέα τῆς φωτισμένης πόλης, ἐνῶ στό νέο ψηφιακό Πλανητάριο θαυμάσαμε τά μυστικά τοῦ σύμπαντος καί γιά ἄλλη μία φορά ψάλαμε «ὡς θαυμαστόν τὸ ὄνομά Σου, Κύριε τῶν Δυνάμεων».

Αὐτό ὅμως πού ἔκανε ξεχωριστή τήν ἐκδρομή μας ἦταν ὁ ἀναστάσιμος παλμός, τό μήνυμα ἀπό τόν κενό τάφο πῶς ὁ «Χριστός ἀνέστη». Καί νιώθαμε πραγματικά τόν ἀναστημένο Κύριο νά περπατᾷ μαζί μας στούς δρόμους τῆς πρωτεύουσας, νά εἶναι παρών στίς συναντήσεις τῶν ὁμάδων μας, στό κοινό πρόγραμμα.

Ἐπιστρέφοντας στή συμπρωτεύουσα, ὅλες συμφωνήσαμε πῶς αὐτή ἡ ἐκδρομή ἔγινε ἀφορμή νά ἀξιολογήσουμε τόν πλοῦτο τῆς Ἱστορίας μας, τό βάθος τοῦ πολιτισμοῦ μας καί τήν ἀλήθεια τῆς Πίστης μας. Ἦταν μία μοναδική εὐκαιρία νά ἐπαναφορτίσουμε τίς πνευματικές μας "μπαταρίες". Μακάρι μέ τόν ἴδιο ἐνθουσιασμό πού ψάλαμε στήν ἐκδρομή τόν ἀ-

ναστάσιμο Κανόνα καί τά πασχαλινά τραγούδια, νά ζοῦμε τό «ἀληθῶς ἀνέστη» στή φοιτητική καθημερινότητά μας!

Ι.Δ.Α.

Αἰμοδοσία

Μία ἀκόμη εὐλογημένη εὐκαιρία προσφορᾶς καί μαζί ἓνα πανηγύρι χαρᾶς ἦταν ἡ αἰμοδοσία, πού πραγματοποιήθηκε μέ ἐπιτυχία καί αὐτή τή φορά. Τό ἀπόγευμα τῆς Τρίτης 9 Μαΐου τὸ «Δημητροῦλειο» ἔσφυζε ἀπό ζωή. Πρόθυμα ἔσπευσαν νά ἐνισχύσουν τήν τράπεζα αἵματος τῆς Ἀδελφότητας ὅσοι εἶχαν τή δυνατότητα, ἰδιαίτερα οἱ νέοι καί οἱ νέες μας. Τούς εὐχαριστοῦμε ὅλους γιά τή φιλότιμη ἀνταπόκριση. Μέσα στόν ἐγκεντρισμό τοῦ ἄφλου κόσμου μας τέτοιες ἐνέργειες, πού διασώζουν τήν ἀγάπη καί τιμοῦν τήν ἀνθρωπιά, ἀποτελοῦν ὄχι μόνον ἔμπρακτη συμπαράσταση στούς ἀσθενεῖς ἀδελφούς, ἀλλά καί ἐνθάρρυνση καί ἐμπνευση γιά ὅλους.

«Περὶ παιδῶν» ἀνα(διασ)τροφῆς

Τρομερό γεγονός! Στό Βελιγράδι, ἓνας 13χρονος μαθητῆς πυροβόλησε καὶ σκότωσε ὀκτώ μαθητές, καθὼς ἐπίσης καὶ τὸν φύλακα τοῦ σχολείου· τὸ μικρότερο θῦμα ἦταν ἡλικίας 14 ἐτῶν. Ἐπίσης, τραυμάτισε ἄλλα ἕξι παιδιά καὶ μιὰ δασκάλα. Ὁ 13χρονος εἶχε σχεδιάσει τὸ φονικό ἓνα μῆνα νωρίτερα καὶ διέθετε λίστα μὲ παιδιά τὰ ὁποῖα θὰ στόχευε. Εἶχε δημιουργήσει καὶ λεπτομερές σχέδιο τῆς εἰσόδου καὶ τῆς ἐξόδου τοῦ σχολείου, πού βρέθηκε στό γραφεῖο του. «Τὸ σκίτσο μοιάζει βγαλμένο ἀπὸ βιντεοπαιχνίδι ἢ ταινία τρόμου», ἐπισήμανε ὁ ἐκπρόσωπος τῆς Ἀστυνομίας.

Ὁ 13χρονος πού σκόρπισε τὸν θάνατο στό ἐν λόγω Δημοτικό Σχολεῖο -ὀκτατάξια τὰ Δημοτικά στή Σερβία- εἶναι γιὸς γιατροῦ ἀκτινολόγου, εὐυπόληπτου μέλους τῆς κοινωνίας τῆς σερβικῆς πρωτεύουσας ἀπὸ τὸν πρῶτο του γάμο. Σύμφωνα μὲ τούς συμμαθητές του, ὁ μαθητῆς βίωσε ψυχικό τραῦμα, ἐπειδὴ βαθμολογήθηκε μὲ μονάδα σέ διαγώνισμα στήν Ἱστορία. Παρεμπιπτόντως, ἦταν ἄριστος μαθητῆς, εἶχε φοιτήσει σέ Μουσικό Σχολεῖο γιὰ τέσσερα χρόνια, ἐνῶ ἀσχολοῦνταν μὲ τὴ ρομποτική, τὸν ἀθλητισμό, τὸ καράτε ἀπὸ τὴν ἡλικία τῶν πέντε ἐτῶν, ἔπαιζε μπάσκετ, συμμετείχε σέ διαγωνισμούς Βιολογίας καὶ Μαθηματικῶν καί, ὅπως εἶπαν οἱ συμμαθητές του, «ἦταν... σπασίκλας, τὰ εἶχε ὅλα Ἀ'». Σύμφωνα μὲ τὸν ὑπουργό Παιδείας τῆς χώρας, ὁ 13χρονος εἶχε ὑποστῆ μπουλινγκ ἀπὸ τούς συνομηλικούς του: «Εἶχε ἀσκηθεῖ βία ἐναντίον του, ἢ ὁποῖα ὅμως δὲν συνέβη στό σχολεῖο».

Ἡ τελευταία φωτογραφία, πρὶν τὸ

μαζικό ἔγκλημα, πού εἶχε «ἀνεβάσει» στό Instagram, ἀποκαλύπτει ὠμό σατανισμό, ἀπότοκο τοῦ ἑξαμερικανισμοῦ μιᾶς παγκοσμιοποιημένης νεολαίας! Ἐνα θρίλερ πού ἔγινε πραγματικότητα, ἓνα video game προσομοίωσης στόχων· πολεμικά παιχνίδια ἠλεκτρονικά πού παίζουν τὰ παιδιά σέ σκοτεινές αἴθουσες καὶ στό ἡμίφως ἑνὸς παιδικοῦ κατὰ τὰ ἄλλα δωματίου...

Σαράντα ὀκτώ ὧρες ἀργότερα ἀκολούθησε κι ἄλλη αἱματηρὴ ἔνοπλη ἐπίθεση κοντὰ στό Βελιγράδι, κατὰ τὴν ὁποῖα ἔχασαν τὴ ζωὴ τους τουλάχιστον ὀκτώ ἄνθρωποι καὶ τραυματίστηκαν ἄλλοι δεκατέσσερεις.

Οἱ αἱματοχυσίες στή Σερβία ἀναδεικνύουν γιὰ ἄλλη μιὰ φορά τὴν ἐπίδραση τῆς ὑποκουλτούρας πού ἔχουν δεχτεῖ τὰ παιδιά μὲσω διαδικτύου, video games, θρίλερ, dark, καθὼς βομβαρδίζονται τὰ παιδικὰ μυαλά καὶ ἀλλοτριώνεται ὅ,τι πιὸ ὁμορφο ἀπέμεινε στὸν κόσμο μας, οἱ παιδικές καρδιές. Σέ ἀντίθεση μὲ τίς Η.Π.Α., οἱ μαζικές δολοφονίες στή Σερβία καὶ γενικότερα στὰ Βαλκάνια, δὲν εἶναι συνήθειες. Ἀποκαλύπτουν, ὡστόσο, ἀνάγλυφα τὸ μεγάλο θέμα τῆς ἀνατροφῆς τῶν παιδιῶν μας. Κλείσαμε τὰ αὐτιά μας στό κάλεσμα τοῦ Χριστοῦ --«Ἄφετε τὰ παιδιά καὶ μὴ κωλύετε αὐτὰ ἐλθεῖν πρὸς με» (Μθ 19, 14)- καὶ τώρα δρέπουμε τούς καρπούς τῆς ἐγωπαθοῦς παιδαγωγικῆς μας.

Κρυστάλλινες οἱ ἀλήθειες τοῦ Εὐαγγελίου γιὰ τὴν ἀγωγή τῶν παιδιῶν μεταλαμπαδεύονται μέσα ἀπὸ τούς Ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀποτελοῦν κατευθυντήριες γραμμές γιὰ τὴν ἀνατροφή τους.

Ἄς θυμηθοῦμε μερικά μηνύματα ἀπὸ τίς διδαχές τοῦ ἀγίου Παΐσιου, πού γιορ-

τάζει στίς 12 'Ιουλίου: «Οί γονεῖς πρέπει νά βοηθοῦν πνευματικά τά παιδιά, ὅταν εἶναι μικρά, γιατί τότε καί τά ἐλαττώματά τους εἶναι μικρά κι εὐκόλα μποροῦν νά κοποῦν. Ἄν τά παιδιά βοηθηθοῦν ἀπό μικρά καί γεμίσουν Χριστό, θά εἶναι κοντά του γιά πάντα. Καί νά ξεφύγουν λίγο, ὅταν μεγαλώσουν, λόγῳ τῆς ἡλικίας ἢ μιᾶς κακῆς συναναστροφῆς, πάλι θά συνέλθουν».

Ὁ ἅγιος γέροντας συστήνει νά μάθουμε στά παιδιά νά ζητοῦν πρωτίστως τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ, γιατί ἡ ἐμπιστοσύνη στόν Θεό δίδει ἀπόλυτη ἀσφάλεια. Τό μεγάλο μυστικό γιά τήν πρόοδο τῶν παιδιῶν εἶναι ἡ ταπεινώση· γι' αὐτό καί ὑπογράμμισε: «Ὁ Θεός εἶναι τό πᾶν. Δέν μπορεῖ κανεῖς νά πεῖ ὅτι ἐγώ εἶμαι τό πᾶν. Αὐτό ἐνισχύει τόν ἐγωισμό. Ὁ Θεός θέλει νά ὀδηγοῦμε τά παιδιά στήν

ταπεινώση. Τίποτα δέν θά κάνομε κι ἐμεῖς καί τά παιδιά χωρίς τήν ταπεινώση. Θέλει προσοχή, ὅταν ἐνθαρρύνετε τά παιδιά. Στά παιδιά δέν πρέπει νά λέτε: "Ἐσύ θά τά καταφέρεις, ἐσύ εἶσαι σπουδαῖος, εἶσαι νέος, εἶσαι ἀνδρεῖος εἶσαι τέλειος!". Δέν τό ὠφελεῖτε ἔτσι τό παιδί... Νά τοῦ πεῖτε: "Παιδί μου, τά χαρίσματα πού ἔχεις, ὁ Θεός σου τά ἔδωσε. Προσευχήσου νά σοῦ δώσει ὁ Θεός δυνάμεις, γιά νά τά καλλιεργήσεις καί νά πετύχεις. Νά σοῦ δώσει ὁ Θεός τή Χάρη του"».

Πόσα λάθη δέν γίνονται ἐν ὀνόματι τῶν διαφόρων παιδαγωγικῶν μεθόδων, πού μέ ζήλο πολλές φορές γονεῖς καί δάσκαλοι προσπαθοῦμε νά ἐφαρμόσουμε! Κατηγορηματικός ὅμως ὁ φωτισμένος γέροντας δέν δίσταζε νά καταλογίζει εὐθύνες σέ ὄλους: «Οἱ γονεῖς εὐθύνονται πρῶτοι γιά τήν ἀποτυχία τῶν παιδιῶν στή ζωή καί οἱ δάσκαλοι καί καθηγητές μετά. Τά ἐπαινοῦν διαρκῶς. Τούς λένε ἐγωιστικά λόγια... Ἔτσι, μεγαλώνοντας μέσα στόν ἐγωισμό, ἡ πρώτη δουλειά τοῦ παιδιοῦ εἶναι ν' ἀρνεῖται τόν Θεό καί νά εἶναι ἐγωιστής ἀπροσάρμοστος μέσα στήν κοινωνία... Αἰτία τῆς ψυχικῆς ἀκαταστασίας εἶναι ὁ ἐγωισμός. Αὐτό τό πράγμα καί οἱ ἴδιοι οἱ ψυχίατροι, ἅμα τό μελετήσουν, θά τό βροῦν ὅτι ὁ ἐγωιστής εἶναι ἄρρωστος».

Στίς μέρες μας, πού συνεχῶς γινόμαστε μάρτυρες δυσάρεστων καταστάσεων μέ πρωταγωνιστές ἀνηλικούς, ἀποδεικνύεται περίτρανα αὐτό πού δίδαξε ὁ Ἅγιος, ὅτι ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ ἔρχεται μόνο μέ τήν ἀγία ταπεινώση. «Μέ τόν ἐγωισμό ὁ ἄνθρωπος εἶναι πλέον μέ τό μέρος τοῦ κακοῦ πνεύματος... Αὐτό κατόρθωσε ὁ διάβολος νά κάνει. Ἔκανε τή γῆ λαβύρινθο, γιά νά μήν μποροῦμε νά συνεννοηθοῦμε μεταξύ μας. Τί εἶναι αὐτό πού πάθαμε καί δέν τό καταλάβαμε; Βλέπετε πῶς πλανηθήκαμε; Καταντήσαμε τή γῆ μας καί τήν ἐποχή μας σωστό ψυχιατρεῖο! Καί δέν καταλαβαίνομε τί μᾶς φταίει».

Πόσο ἀρμονικότερα θά διαμορφωνόταν ἡ κοινωνία, ἂν ἀνατρέφαμε τά παιδιά μας «ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου» (Ἐφ 6,4)!

Εὐδοξία Αὐγουστίνου

Συζητώντας τά γεγονότα...

“Όσα θέλετε νά σᾶς κάνουν...”

«Θά μπορούσε νά συμβεῖ καί στούς δικούς μας γονεῖς -νά χάσουν δηλαδή τό πορτοφόλι τους- καί θά θέλαμε ἄν τό ἔβρισκε κάποιος νά τούς τό παρέδιδε». Ἔτσι δήλωσαν τρεῖς μαθητές Γυμνασίου, παραδίδοντας στήν Ἀστυνομία τό γεμάτο πορτοφόλι (720 εὐρώ καί 10 κάρτες) πού βρήκαν σέ πλατεία τῆς Πάτρας (βλ. protothema.gr). Τήρησαν - ἴσως καί χωρίς νά τό ξέρουν- τόν χρυσό κανόνα τοῦ Εὐαγγελίου: «“Όσα ἄν θέλητε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι, οὕτω καί ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς» (Μθ 7,12). Κι αὐτή ἡ κίνησή τους εἶναι μία τόσο ἐνθαρρυντική ἔνδειξη! Θά συμφωνήσουμε μέ ὅσα εἶπαν ἡ Διεύθυνση τοῦ σχολείου καί οἱ καθηγητές τους: «Τέτοιες πράξεις ἀποτελοῦν παράδειγμα λαμπρῆς συμπεριφορᾶς πρὸς μίμηση καί μᾶς γεμίζουν ἐλπίδα γιά τό μέλλον. Παρ’ ὅτι ἐμεῖς οἱ μεγαλύτεροι ἀντιμετωπίζουμε τούς νέους μέ κάποια καχυποψία ἴσως καί μέ κάποια ἀνησυχία, οἱ μαθητές μας αὐτοί ἀπέδειξαν ὅτι εἶναι "πολλῶ κάρρονες" ἀπό ἐμᾶς!».

“Ἐνα βῆμα πίσω!

«Ἐνα βῆμα πίσω», προτρέπει βραβευμένος εἰδικός τῆς τεχνητῆς νοημοσύνης, ἀναγνωρίζοντας τήν ἀπροσδόκητη ἐπιτάχυνση στήν ἐξέλιξη τῆς συγκεκριμένης τεχνολογίας (kathimerini.gr). Δέν εἶναι ὁ μόνος πού ἀνησυχεῖ γιά τά ὅρια καί τίς ἐπιπτώσεις τῆς τεχνητῆς νοημοσύνης. Πολλοί εἰδικοί ἐκφράζουν φόβους, καθὼς παρατηροῦν ὅτι δέν εἶναι μακριά ἡ στιγμή πού ἕνα ρομπότ θά μπορεῖ νά ἐξελίσσει «νοητικά» χωρίς τήν παρέμβαση ἢ τόν ἔλεγχο τοῦ ἀνθρώπου. Γι’ αὐτό θεωροῦν ἀπαραίτητο νά κάνει ἡ ἐπιστήμη ἕνα βῆμα πίσω, μέχρι νά τεθοῦν ἀσφαλίστικα ὅρια γιά τή χρήση τῆς τεχνητῆς νοημοσύνης. Ἐάν καί λόγω τοῦ ἀνταγωνισμοῦ μεταξύ ἀνατολικοῦ (Κίνα) καί δυτικοῦ (Η.Π.Α.) ἡμισφαιρίου δέν φαίνεται ἐφικτό τό ... πισωγύρισμα. Κάποτε ὁ ἴδιος ὁ Θεός μέ τή σύγχυση τῶν γλωσσῶν φρέναρε τήν ἐπικείμενη καταστροφή τῆς ἀνθρωπότητας ἀπό τό ἀλαζονικό ἐγχείρημα τοῦ πύργου τῆς Βαβέλ. Ἄς εὐχρηθοῦμε καί τώρα, ἐφόσον οἱ ἄνθρωποι ἀδιαφοροῦν γιά τό σῆμα κινδύνου, νά βάλει Ἐκεῖνος τό φιλόνητο χέρι του. Εἶθε!

‘Ο Έλληνισμός τής Χειμάρρας άντιστέκεται!

Δύο μέρες πριν τις δημοτικές εκλογές στην Άλβανία, η Αστυνομία συνέλαβε τόν βορειοηπειρώτη υποψήφιο Δήμαρχο Χειμάρρας Φρέντη Μπελέρη, πρόεδρο του παραρτήματος τής ‘Ομόνοιας, μέ τήν κατηγορία τής εξαγοράς ψήφων. Τό γεγονός αυτό συνέβη δύο μέρες μετά τήν όμιλία του άλβανού πρωθυπουργού ΄Εντι Ράμα στή Χειμάρρα, πού στράφηκε μέ σκληρή γλώσσα ένάντια στον Μπελέρη. Άνησυχούσε ότι θά νικούσε τόν έκλεκτό του κόμματός του Γκιόργκι Γκόρο, επίσης βορειοηπειρώτη, του όποιου όμως η έλληνική ίθαγένεια είχε ανακληθεί από τό 2017. Στόχος του Ράμα είναι η συνέχιση τής άρπαγής των περιουσιών των Έλλήνων στό παραλιακό μέτωπο τής Χειμάρρας πρός όφελος των ανθρώπων του και μέ στόχο τόν άφελληνισμό τής περιοχής.

‘Η προσπάθεια τρομοκράτησης των Έλλήνων τής Χειμάρρας όμως δέν είχε αποτέλεσμα. Παρά τό γεγονός ότι ό Μπελέρης ήταν στή φυλακή, κατόρθωσε νά εκλεγεί Δήμαρχος μέ διαφορά 19 ψήφων. Άναμφίβολα βοήθησε σ’ αυτό η

άμεση αντίδραση του έλληνικού Υπουργείου Έξωτερικών, πού απέστειλε και δύο κλιμάκια γιά νά έλέγξουν τή διαδικασία των εκλογών και τήν καταμέτρηση των ψήφων.

Γνήσιοι απόγονοι του ήρωικού Σπυρομήλιου, οι γενναίοι ‘Ηπειρώτες τής Χειμάρρας άντιστέκονται. ΄Εχουμε χρέος νά σταθούμε δίπλα τους!

‘Ο Μέγας Άλέξανδρος στό Κουβέιτ

Άπό τόν ΄Ιανουάριο μέχρι τόν Μάιο πραγματοποιήθηκε έκθεση μέ θέμα «‘Ο Μέγας Άλέξανδρος στό Κουβέιτ», η όποία περιλάμβανε έκθεση έργων Έλλήνων και Άράβων καλλιτεχνών, καθώς και παραδοσιακούς μακεδονικούς χορούς. ‘Η άκτινοβολία του μεγάλου στρατηλάτου 2.300 χρόνια δέν έχει χάσει τή λάμψη της.

Μόνο στην πατρίδα μας υπάρχουν άνθρωποι πού τόν άποκαλούν σφαγέα και μακελλάρη. ‘Η ΄Ιστορία αλλά και η ζωντανή παράδοση των λαών άναδεικνύουν τόν μεγάλο αυτόν άνδρα, πού συνδύασε μιά στρατιωτική έκστρατεία μέ έκπολιτιστικό κι έπιστημονικό έργο.

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑ
ΓΙΑ ΤΟ
ΕΛΛΗΝΙΚΟ
ΠΡΟΪΟΝ
ΠΡΟΤΕΙΝΟΜΕΝΟ
ΑΠΟ ΤΟ
ΕΛΛΗΝΙΚΟ
ΚΡΑΤΟΣ

ΕΛΤΑ
Hellenic Post

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
ΠΕΛΟΠΟΣ 7
54633 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ